

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 19ης Φεβρουαρίου 1998 *

Στην υπόθεση T-42/96,

Eyckeler & Malt AG, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Hilden (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Dietrich Ehle και Volker Schiller, δικηγόρους Κολωνίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Lucius, 6, rue Michel Welter,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τη Stéphanie Ridley, του Treasury Solicitor's Department, στη συνέχεια δε από τον John Collins, της ίδιας υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον David Anderson, barrister, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου, 14, boulevard Roosevelt,

παρεμβαίνον,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους Götz zur Hausen, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

που έχει ως αντικείμενο αίτημα περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 20ής Δεκεμβρίου 1995, έγγραφο Κ(95) 3391 τελικό, αποδέκτης της οποίας ήταν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και η οποία αφορούσε αίτηση διαγραφής εισαγωγικών δασμών,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, B. Vesterdorf και R.M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 26ης Νοεμβρίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Κανονιστικό πλαίσιο

- 1 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/015, σ. 162, στο εξής: κανονισμός 1430/79), όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3069/86 του Συμβουλίου, της 7ης Οκτωβρίου 1986 (ΕΕ L 286, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3069/86), ορίζει τα εξής:

«Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις (...) οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου.»

- 2 Το άρθρο 4, σημείο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού (ΕΟΚ) 3799/86 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1986, που καθορίζει τις διατάξεις εφαρμογής των άρθρων 4α, 6α, 11α και 13 του κανονισμού 1430/79 (ΕΕ L 352, σ. 19, στο εξής: κανονισμός 3799/86), ορίζει ως μη συνιστώσα αφ' εαυτής ειδική περίπτωση, υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, την «προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, για τη χορήγηση προτιμησησιακής δασμολογικής μεταχείρισης για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκαν ότι είναι ψευδή, πλαστογραφημένα ή δεν ίσχυαν για τη χορήγηση αυτής της προτιμησησιακής δασμολογικής μεταχείρισης».
- 3 Το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1697/79 του Συμβουλίου, της 24ης Ιουλίου 1979, περί της εκ των υστέρων εισπράξεως εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν κατέστησαν απαιτητοί από τον φορολογούμενο, για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν σε τελωνιακό καθεστώς συνεπαγόμενο την υποχρέωση καταβολής τέτοιων δασμών (ΕΕ L 197, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1697/79), ορίζει τα εξής:

«Οι αρμόδιες αρχές δύνανται να μην προβαίνουν σε ενέργειες εισπράξεως εκ των υστέρων ποσού εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών που δεν καταβλήθηκε συνεπεία λάθους αυτών των ιδίων των αρμοδίων αρχών που λογικά δεν ηδύνατο να ανακαλυφθεί από τον φορολογούμενο ο οποίος, από μέρους του, ενήργησε καλοπίστως και τήρησε όλες τις διατάξεις που προβλέπονται από την ισχύουσα νομοθεσία, όσον αφορά την κατάθεση της τελωνειακής διασαφήσεως (...).»

- 4 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού (ΕΟΚ) 2144/87 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 1987, σχετικά με την τελωνειακή οφειλή (ΕΕ L 201, σ. 15, στο εξής: κανονισμός 2144/87), όπως αυτός τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4108/88 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988

(ΕΕ L 361, σ. 2), η θέση ενός υποκειμένου σε εισαγωγικούς δασμούς εμπορεύματος σε ελεύθερη κυκλοφορία στο τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας γεννά τελωνειακή οφειλή κατά την εισαγωγή. Το άρθρο 3, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού διευκρινίζει ότι η οφειλή αυτή γεννάται κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο οι αρμόδιες αρχές αποδέχονται τη διασάφηση για τη θέση του εμπορεύματος σε ελεύθερη κυκλοφορία.

- 5 Στις 12 Οκτωβρίου 1992 το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2913/92, περί θεσπίσεως κοινοτικού τελωνειακού κώδικα (ΕΕ L 302, σ. 1, στο εξής: τελωνειακός κώδικας), ο οποίος τέθηκε σε εφαρμογή την 1η Ιανουαρίου 1994. Το άρθρο 251, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα κατάργησε, μεταξύ άλλων, τους κανονισμούς 1430/79, 1697/79 και 2144/87.
- 6 Το άρθρο 239, παράγραφος 1, του τελωνειακού κώδικα ορίζει τα εξής:

«Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε περιπτώσεις (...) οι οποίες (...) προκύπτουν από περιστάσεις που δεν συνεπάγονται ούτε δόλο ούτε πρόδηλη αμέλεια εκ μέρους του ενδιαφερομένου. Οι καταστάσεις στις οποίες μπορεί να εφαρμοστεί η διάταξη αυτή, καθώς και οι λεπτομέρειες της διαδικασίας που πρέπει να ακολουθείται, καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία της επιτροπής. Η επιστροφή ή διαγραφή είναι δυνατό να υπόκειται σε ειδικούς όρους.»

- 7 Ο κανονισμός 3799/86 καταργήθηκε με το άρθρο 913 του κανονισμού (ΕΟΚ) 2454/93 της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού 2913/92 (ΕΕ L 253, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 2454/93), από 1ης Ιανουαρίου 1994, οπότε τέθηκε σε εφαρμογή ο κανονισμός 2454/93.

8 Το άρθρο 907 του τελευταίου αυτού κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Μετά από διαβουλεύσεις με ομάδα εμπειρογνομόνων που απαρτίζεται από αντιπροσώπους όλων των κρατών μελών που συνέρχονται στο πλαίσιο της επιτροπής για να εξετάσουν τη συγκεκριμένη περίπτωση, η Επιτροπή αποφασίζει είτε ότι η εκάστοτε εξεταζόμενη περίπτωση δικαιολογεί την επιστροφή ή τη διαγραφή είτε ότι δεν τη δικαιολογεί.

Η απόφαση πρέπει να λαμβάνεται εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία παραλαβής από την Επιτροπή του φακέλου που αναφέρεται στο άρθρο 905, παράγραφος 2. Όταν η Επιτροπή υποχρεώνεται να ζητήσει από το κράτος μέλος συμπληρωματικά πληροφοριακά στοιχεία για να μπορέσει να αποφανθεί, η προθεσμία των έξι μηνών παρατείνεται κατά το διάστημα που μεσολάβησε από την ημερομηνία αποστολής από την Επιτροπή της αίτησης συμπληρωματικών στοιχείων μέχρι την ημερομηνία παραλαβής αυτών των στοιχείων από την Επιτροπή.»

9 Το άρθρο 904 του ίδιου κανονισμού ορίζει τα εξής:

«Η (...) διαγραφή εισαγωγικών δασμών δεν εγκρίνεται όταν, κατά περίπτωση, ο μόνος λόγος υποστήριξης της αίτησης (...) διαγραφής συνίσταται:

(...)

γ) στην προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, για τη χορήγηση προτιμιακής δασμολογικής μεταχείρισης για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι ήταν ψευδή, πλαστογραφημένα ή δεν ίσχυαν για τη χορήγηση αυτής της προτιμιακής δασμολογικής μεταχείρισης.»

Ιστορικό της διαφοράς

- 10 Κατά τη διάρκεια των ετών 1991 και 1992, οι εισαγωγές βοείου κρέατος υψηλής ποιότητας προελεύσεως Αργεντινής υπέκειντο, στο πλαίσιο του Κοινού Δασμολογίου [βλ. τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2658/87 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1987, για τη δασμολογική και στατιστική ονοματολογία και το κοινό δασμολόγιο (ΕΕ L 256, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια], σε δασμό 20 %.
- 11 Επιπλέον του δασμού αυτού επιβαλλόταν και εισφορά κατά την εισαγωγή. Το ύψος της εισφοράς καθοριζόταν κατά τακτά διαστήματα από την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 12 του κανονισμού (ΕΟΚ) 805/68 του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 1968, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/003, σ. 72, όπως τροποποιήθηκε στη συνέχεια). Κατά τις επίδικες εισαγωγές, η εισφορά αυτή ανερχόταν σε 10 γερμανικά μάρκα (DM) ανά χιλιόγραμμα.
- 12 Από το 1980 όμως η Κοινότητα υποχρεούτο, στο πλαίσιο της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου (ΓΣΔΕ), να ανοίξει ετήσια κοινοτική δασμολογική ποσόστωση απαλλασσόμενη της εισφοράς κατά την εισαγωγή για το βόειο κρέας προελεύσεως, μεταξύ άλλων, Αργεντινής.
- 13 Συμμορφούμενο με τις υποχρεώσεις αυτές, το Συμβούλιο εξέδωσε, όσον αφορά τα έτη 1991 και 1992, τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 3840/90, της 20ής Δεκεμβρίου 1990 (ΕΕ L 367, σ. 6), και 3668/91, της 11ης Δεκεμβρίου 1991 (ΕΕ L 349, σ. 3), για το άνοιγμα κοινοτικής δασμολογικής ποσόστωσης για τα βόεια κρέατα εκλεκτής ποιότητας (καλουμένης Hilton beef), νωπά, διατηρημένα με απλή ψύξη ή καταψυγμένα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0201 και 0202, καθώς και για τα προϊόντα που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0206 10 95 και 0206 29 91 (στο εξής: βόειο κρέας Hilton). Για το εισαγόμενο στο πλαίσιο της ποσοστάσεως αυτής κρέας (στο εξής: ποσόστωση Hilton)

έπρεπε να καταβληθεί μόνο ο ισχύων δασμός του Κοινού Δασμολογίου, ο οποίος καθορίσθηκε σε 20 % (άρθρο 1, παράγραφος 2, εκάστου των εν λόγω κανονισμών).

- 14 Εξάλλου, για τα ίδια δύο έτη, το Συμβούλιο εξέδωσε τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 2329/91, της 25ης Ιουλίου 1991 (ΕΕ L 214, σ. 1), και 1158/92, της 28ης Απριλίου 1992 (ΕΕ L 122, σ. 5), που ανοίγουν αυτοτελώς μια έκτακτη ποσόστωση για εισαγωγή βοείων κρεάτων υψηλής ποιότητας, νωπών, διατηρημένων με απλή ψύξη ή κατεψυγμένων που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0201 και 0202 καθώς και των προϊόντων που υπάγονται στους κωδικούς ΣΟ 0206 10 95 και 0206 29 91. Με τους εν λόγω κανονισμούς, αυξήθηκαν οι ποσότητες που μπορούσαν να εισαχθούν στο πλαίσιο της ποσοτώσεως Hilton.
- 15 Τέλος, για το ίδιο χρονικό διάστημα, η Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3884/90, της 27ης Δεκεμβρίου 1990, περί Θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής των καθεστώτων εισαγωγής που προβλέπονται από τους κανονισμούς του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 3840/90 και (ΕΟΚ) 3841/90 στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ L 367, σ. 129), και τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3743/91, της 18ης Δεκεμβρίου 1991, περί Θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής των καθεστώτων εισαγωγής που προβλέπονται από τους κανονισμούς του Συμβουλίου (ΕΟΚ) 3668/91 και (ΕΟΚ) 3669/91 στον τομέα του βοείου κρέατος (ΕΕ L 352, σ. 36) (στο εξής: εκτελεστικοί κανονισμοί).
- 16 Συνεπώς, δυνάμει της ποσοτώσεως Hilton, ορισμένες ποσότητες βοείου κρέατος Hilton προελεύσεως Αργεντινής μπορούσαν να εισαχθούν στην Κοινότητα απαλλασσόμενες της εισφοράς. Η παροχή του πλεονεκτήματος αυτού προϋπέθετε την προσκόμιση, κατά την εισαγωγή, ενός πιστοποιητικού γνησιότητας χορηγούμενου από τον αρμόδιο για την έκδοσή του οργανισμό της χώρας εξαγωγής.
- 17 Μέχρι το τέλος του 1991, η χορήγηση των πιστοποιητικών γνησιότητας στην Αργεντινή αποτελούσε αρμοδιότητα της Junta Nacional de Carnes (Εθνικής Ενώσεως Κρεάτων). Περί το τέλος του έτους 1991 ή την αρχή του 1992 η χορήγηση των πιστοποιητικών γνησιότητας ανατέθηκε στη Secretaría de

Agricultura, Ganadería y Pesca (Γραμματεία Γεωργίας, Κτηνοτροφίας και Αλιείας). Μόνο στους αναγνωρισμένους από τις αρχές της Αργεντινής εξαγωγείς βοείου κρέατος χορηγούνταν τα εν λόγω πιστοποιητικά γνησιότητας.

- 18 Η Επιτροπή, αφότου πληροφορήθηκε το 1993 ότι υπήρχε κίνδυνος πλαστογραφίας των πιστοποιητικών γνησιότητας, κίνησε έρευνες συναφώς σε συνεργασία με τις αρχές της Αργεντινής.
- 19 Υπάλληλοι της Επιτροπής μετέβησαν επανειλημμένως στην Αργεντινή για τη διεξαγωγή ερευνών σε συνεργασία με τους εθνικούς δημοσίους υπαλλήλους.
- 20 Μία πρώτη αποστολή πραγματοποιήθηκε κατά το χρονικό διάστημα από τις 8 έως τις 19 Νοεμβρίου 1993. Το αποτέλεσμα της αποστολής αυτής καταχωρίστηκε σε μια έκθεση της 24ης Νοεμβρίου 1993 (στο εξής: έκθεση του 1993), με την οποία επιβεβαιώθηκε η ύπαρξη παρατυπιών.
- 21 Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, οι αρχές της Αργεντινής διερωτήθηκαν γιατί αυτές οι παρατυπίες δεν είχαν εντοπισθεί κατά την εισαγωγή του βοείου κρέατος Hilton στην Κοινότητα. Στο σημείο 11 της εκθέσεως αναγράφονται τα εξής: «(...) οι αρχές της Αργεντινής υπογράμμισαν ότι, εδώ και πολλά έτη, διαβίβαζαν στις αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής (ΓΔ VI), κατά το μάλλον ή ήττον τακτικά, κατάσταση όλων των πιστοποιητικών γνησιότητας [για το βόειο κρέας Hilton] που είχαν εκδοθεί κατά τις δέκα προηγούμενες ημέρες, επισημαίνοντας ορισμένα στοιχεία, όπως το όνομα του Αργεντινού εξαγωγέα και του παραλήπτη εντός της Κοινότητας, το μεικτό και το καθαρό βάρος κ.λπ. Βάσει της καταστάσεως αυτής, θα ήταν εύκολο, κατά τους συνομιλητές μας, να συγκριθούν τα εν λόγω στοιχεία με τα αναγραφόμενα στα υποβαλλόμενα κατά την εισαγωγή των επιμάχων προϊόντων πιστοποιητικά και να εντοπισθούν όσα δεν ανταποκρίνονταν στα αναγραφόμενα στην κατάσταση στοιχεία.»

- 22 Η δεύτερη αποστολή στην Αργεντινή πραγματοποιήθηκε κατά το χρονικό διάστημα από τις 19 Απριλίου μέχρι τις 6 Μαΐου 1994. Σύμφωνα με την από 17 Αυγούστου 1994 έκθεση της αποστολής αυτής (στο εξής: συνθετική έκθεση), πλέον των 460 αργεντινών πιστοποιητικών γνησιότητας που υποβλήθηκαν το 1991 και το 1992 ήταν πλαστογραφημένα.
- 23 Η προσφεύγουσα είναι γερμανική εταιρία που εισάγει εδώ και πολλά έτη, μεταξύ άλλων, βόειο κρέας Hillon προελεύσεως Αργεντινής. Η εξυπηρέτηση των εμπορικών της συμφερόντων στην Αργεντινή είχε ανατεθεί σε ένα ανεξάρτητο πρακτορείο, το Mulliagar Representaciones del Exterior (στο εξής: πρακτορείο). Τα καθήκοντα του πρακτορείου έγκλειστο στη συγκέντρωση των προσφορών διαφόρων σφαγείων και στη διαβίβασή τους στην προσφεύγουσα. Κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα, η προσφεύγουσα αγόραζε βόειο κρέας Hillon από διάφορα σφαγεία της Αργεντινής, μεταξύ των οποίων η επιχείρηση Manuflaclura de Carnes Vacunas, η οποία ήταν ένας από τους σημαντικότερους προμηθευτές της. Ωστόσο, από τις έρευνες που διενήργησε στη συνέχεια η Επιτροπή αποκαλύφθηκε ότι πολλά από τα πιστοποιητικά γνησιότητας που συνόδευαν το εμπόρευμα που παρέδιδε η επιχείρηση αυτή ήταν πλαστογραφημένα.
- 24 Κατά τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας του εισαγόμενου από την προσφεύγουσα βοείου κρέατος, της χορηγούνταν, κατόπιν της προσκομίσεως πιστοποιητικών γνησιότητας, απαλλαγή από τις εισφορές, στο πλαίσιο των δασμολογικών ποσοτώσεων που είχαν ανοιχθεί.
- 25 Αφού διαπιστώθηκαν οι προαναφερθείσες πλαστογραφίες, οι γερμανικές αρχές ζήτησαν από την προσφεύγουσα την εκ των υστέρων καταβολή εισαγωγικών δασμών. Μεταξύ της 7ης Μαρτίου και της 23ης Αυγούστου 1994 της απεστάλησαν καταλογιστικές πράξεις για ποσό 11 422 736,45 DM.
- 26 Κατόπιν αυτού, η προσφεύγουσα υπέβαλε, με έγγραφο της 1ης Μαρτίου 1995, ενώπιον των αρμοδίων γερμανικών τελωνειακών αρχών αίτηση διαγραφής δασμών (στο εξής: αίτηση διαγραφής).

- 27 Η αίτηση αυτή διαβιβάστηκε στο ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών. Με έγγραφο της 25ης Ιουνίου 1995, το υπουργείο αυτό ζήτησε από την Επιτροπή να αποφανθεί περί του αν η διαγραφή των δασμών θα ήταν δικαιολογημένη δυνάμει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79. Η Επιτροπή πρωτοκόλλησε την αίτηση αυτή στις 5 Ιουλίου 1995.
- 28 Στις 2 Οκτωβρίου 1995 ομάδα εμπειρογνομόνων απαρτιζομένη από αντιπροσώπους όλων των κρατών μελών συνήλθε για να γνωμοδοτήσει επί του βασίμου της αιτήσεως διαγραφής των εισαγωγικών δασμών, σύμφωνα με το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93. Δεδομένου ότι δεν είχε αποσταλεί πριν από τη σύσκεψη αυτή αντίγραφο της αιτήσεως της προσφεύγουσας της 1ης Μαρτίου 1995 σε όλους τους αντιπροσώπους των κρατών μελών, κατά τη σύσκεψη έγινε απλώς μια πρώτη εξέταση της υποθέσεως. Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή κάλεσε τα μέλη της ομάδας εμπειρογνομόνων να της γνωστοποιήσουν την οριστική τους θέση γραπτώς, το αργότερο μέχρι τις 25 Οκτωβρίου 1995.
- 29 Με απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 1995, αποδέκτης της οποίας ήταν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, η Επιτροπή έκρινε ότι η αίτηση διαγραφής δεν ήταν δικαιολογημένη (στο εξής: προσβαλλομένη απόφαση).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 30 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 22 Μαρτίου 1996, η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 31 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 2 Οκτωβρίου 1996, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησε να του επιτραπεί να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 9ης Δεκεμβρίου 1996, ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος δέχθηκε το αίτημα αυτό.

- 32 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 2ας Ιουλίου 1997, ο εισηγητής δικαστής διορίστηκε στο πρώτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, ως εκ τούτου, η υπόθεση.
- 33 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία. Με έγγραφο της 13ης Οκτωβρίου 1997, το Πρωτοδικείο, λαμβάνοντας μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας, κάλεσε τους διάδικους να προσκομίσουν ορισμένα έγγραφα και να απαντήσουν γραπτώς σε ορισμένες ερωτήσεις, πράγμα που έπραξαν η προσφεύγουσα και η Επιτροπή με έγγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Οκτωβρίου και στις 5 Νοεμβρίου 1997 αντιστοίχως.
- 34 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 26ης Νοεμβρίου 1997.
- 35 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.
- 36 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

- 37 Το Ηνωμένο Βασίλειο, παρεμβαίνον, ζητεί από το Πρωτοδικείο να ακυρώσει την προσβαλλομένη απόφαση.

Επί της ουσίας

- 38 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους ακυρώσεως, που αντλούνται, αντιστοίχως, από το ότι η προσβαλλομένη απόφαση στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική βάση, από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, από την παράβαση του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα ή, επικουρικώς, του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από το ότι η προσβαλλομένη απόφαση στηρίζεται σε εσφαλμένη νομική βάση

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 39 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή κακώς στήριξε την προσβαλλομένη απόφαση στο άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή έπρεπε να έχει ως νομική βάση το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα.
- 40 Εν προκειμένω, η «βεβαίωση», δηλαδή η πράξη με την οποία οι αρμόδιες αρχές καθόρισαν το ποσό των εισαγωγικών δασμών, ήταν μεταγενέστερη της ενάρξεως ισχύος του τελωνειακού κώδικα την 1η Ιανουαρίου 1994, δεδομένου ότι οι καταλογιστικές πράξεις εκδόθηκαν τον Μάρτιο του 1994. Οι υπηρεσίες της Επιτροπής και οι γερμανικές τελωνειακές αρχές δεν διαπίστωσαν την πλαστογράφηση ορισμένων πιστοποιητικών γνησιότητας παρά μετά την έναρξη ισχύος του τελωνειακού κώδικα, οπότε προέβησαν στην εκ των υστέρων επιβολή των εισαγωγικών δασμών.

- 41 Εξάλλου, από την απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 1981, 212/80 έως 217/80, Salumi κ.λπ. (Συλλογή 1981, σ. 2735), προκύπτει ότι οι νέες διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου πρέπει να έχουν εφαρμογή επί των εκκρεμουσών ενδίκων διαφορών, εφόσον η εφαρμογή τους προκύπτει από τη διατύπωση και τον σκοπό τους. Ο κοινοτικός νομοθέτης, καταργώντας τον κανονισμό 1430/79, Οέλησε να έχει εφαρμογή μόνον ο τελωνειακός κώδικας από 1ης Ιανουαρίου 1994, ακόμη και στα προγενέστερα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων δεν είχε εκδοθεί ακόμη απόφαση της διοικήσεως.
- 42 Κατά την προσφεύγουσα πάντα, η επιλογή του εφαρμοστέου νομικού κανόνα έχει σημασία από πλευράς ουσιαστικού δικαίου. Συγκεκριμένα, ενώ κατά το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 πρέπει να συντρέχουν «ειδικές περιπτώσεις», το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα έχει εφαρμογή και σε περιπτώσεις που προκύπτουν από απλές «περιστάσεις». Συνεπώς, οι προϋποθέσεις διαγραφής για λόγους επιεικειάς έχουν καταστεί λιγότερο αυστηρές, σύμφωνα με τη σχετική νομολογία, κατά την οποία οι αποφάσεις της διοικήσεως που εκδίδονται για λόγους επιεικειάς δεν πρέπει να υπόκεινται σε πολύ αυστηρές προϋποθέσεις.
- 43 Τέλος, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, με την αίτηση διαγραφής που υπέβαλε την 1η Μαρτίου 1995, υποστήριξε ότι το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα είχε εφαρμογή στην περίπτωση της. Δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν εξέδωσε καμία έγκυρη τυπικώς απόφαση εντός της εξάμηνης προθεσμίας του άρθρου 907 του κανονισμού 2454/93, οι γερμανικές τελωνειακές αρχές όφειλαν να δεχθούν την αίτηση διαγραφής, σύμφωνα με το άρθρο 909 του εν λόγω κανονισμού.
- 44 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 ίσχυε κατά τον χρόνο των επίδικων πραγματικών περιστατικών. Το κρίσιμο χρονικό σημείο για την οριοθέτηση του διαχρονικού πεδίου εφαρμογής της διατάξεως του ουσιαστικού δικαίου είναι το χρονικό σημείο της αρχικής «βεβαιώσεως» (άρθρα 2 του κανονισμού 1430/79 και 236 του τελωνειακού κώδικα).

- 45 Δεδομένου ότι το χρονικό σημείο αυτό ανατρέχει στις ημερομηνίες των εισαγωγών, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν το 1991 και το 1992, ήτοι πριν από την έναρξη ισχύος του τελωνειακού κώδικα, η προσβαλλομένη απόφαση ορθώς στηρίζεται στο άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 46 Δεν αμφισβητείται ότι οι επίδικες εισαγωγές πραγματοποιήθηκαν κατά τα έτη 1991 και 1992.
- 47 Σύμφωνα με την τότε ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση, δηλαδή τον κανονισμό 2144/87 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 4), η τελωνειακή οφειλή κατά την εισαγωγή γεννήθηκε κατά την ημερομηνία κατά την οποία οι αρμόδιες αρχές αποδέχθηκαν τη διασάφηση για τη θέση των οικείων εμπορευμάτων σε ελεύθερη κυκλοφορία.
- 48 Για εκάστη εισαγωγή η προσφεύγουσα υπέβαλλε στις γερμανικές τελωνειακές αρχές διασάφηση εισαγωγής και κατέβαλλε δασμούς ύψους 20 %, σύμφωνα με το άρθρο 1, παράγραφος 2, καθενός από τους προσαρτηθέντες κανονισμούς 3840/90, της 20ής Δεκεμβρίου 1990, και 3668/91, της 11ης Δεκεμβρίου 1991. Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι εισαγωγές που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των ετών 1991 και 1992 είχαν ως συνέπεια, αφενός, την αρχική βεβαίωση του ποσού των δασμών κατά την εισαγωγή, υπό την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού 1697/79, και, αφετέρου, την αρχική εκκαθάρισή τους.
- 49 Η τελωνειακή οφειλή όμως περιελάμβανε όχι μόνον δασμούς, αλλά και τις επίδικες εισφορές (βλ., ανωτέρω, σκέψη 11), κατά το μέτρο που η απαλλαγή απ' αυτές είχε χορηγηθεί αδικαιολόγητα λόγω της προσκομίσεως, κατά τον χρόνο της διασαφήσεως της εισαγωγής, πλαστογραφημένων πιστοποιητικών γνησιότητας.

- 50 Όπως ορθώς ισχυρίστηκε η Επιτροπή, η ημερομηνία κατά την οποία οι αρμόδιες εθνικές αρχές αποφάσισαν να προβούν στην εκ των υστέρων είσπραξη των εισφορών δεν ασκεί επιρροή.
- 51 Συγκεκριμένα, το να ληφθεί υπόψη η ημερομηνία αυτή θα κατέληγε σε διαφορετική μεταχείριση παρεμφερών πράξεων εισαγωγής, πράγμα που θα ήταν ασυμβίβαστο με την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως (προπαρατεθείσα απόφαση *Salumi* κ.λπ., σκέψη 14).
- 52 Επιπλέον, η ενδεχόμενη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών θα είχε αποτελέσματα ανατρέχοντα στη γένεση της τελωνειακής οφειλής, δηλαδή στον χρόνο κατά τον οποίο έγιναν αρχικώς αποδεκτές οι διασαφήσεις εισαγωγής.
- 53 Συνεπώς, η αίτηση διαγραφής πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου που ίσχυαν κατά τον χρόνο των επιδικών εισαγωγών και των σχετικών αποδοχών των διασαφήσεων για τη θέση σε ελεύθερη κυκλοφορία (βλ., στο ίδιο πνεύμα, απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουλίου 1997, C-97/95, *Pascoal & Filhos*, Συλλογή 1997, σ. I-4209, σκέψη 25). Συνεπώς, η αίτηση αυτή πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, παρά την κατάργηση του κανονισμού αυτού κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος του τελωνειακού κώδικα την 1η Ιανουαρίου 1994.
- 54 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι ο τελωνειακός κώδικας δεν περιλαμβάνει καμία μεταβατική διάταξη, ο προσδιορισμός του διαχρονικού του αποτελέσματος πρέπει να στηριχθεί στις γενικώς εφαρμοστέες ερμηνευτικές αρχές.
- 55 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει μεταξύ άλλων ότι, ενώ οι κανόνες διαδικασίας εφαρμόζονται γενικώς επί όλων των διαφορών που εκκρεμούν κατά το χρονικό σημείο της ενάρξεως της ισχύος τους, δεν συμβαίνει το ίδιο με

τους ουσιαστικούς κανόνες. Αντιθέτως, οι τελευταίοι αυτοί ερμηνεύονται συνήθως ως μη διέποντες τις διαμορφωθείσες προ της ενάρξεως της ισχύος τους καταστάσεις, εκτός αν από τη διατύπωσή τους, από τον επιδιωκόμενο σκοπό ή την οικονομία τους προκύπτει σαφώς ότι πρέπει να τους προσδοθεί τέτοιο αποτέλεσμα (προπραταθείσα απόφαση *Salumi* κ.λπ., σκέψη 9).

- 56 Ο τελωνειακός κώδικας όμως δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη από την οποία να συνάγεται ότι έχει προσδοθεί αναδρομική ισχύς στον ουσιαστικό κανόνα του άρθρου 239.
- 57 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 58 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως έχει δύο σκέλη. Με το πρώτο σκέλος η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η προσβαλλομένη απόφαση πάσχει λόγω ουσιώδους διαδικαστικής πλημμέλειας, καθόσον η Επιτροπή δεν της παρέσχε το δικαίωμα να ακουστεί κατά τη διοικητική διαδικασία.
- 59 Κατά την προσφεύγουσα, για τη διασφάλιση της νομικής προστασίας της, δεν ήταν αρκετό το ότι της δόθηκε η δυνατότητα να προβάλει τα επιχειρήματά της μέσω των εθνικών αρχών. Έπρεπε να της έχει παρασχεθεί η δυνατότητα, κατά τη διάρκεια της διεξαχθείσας ενώπιον της Επιτροπής διαδικασίας, να διαμορφώσει και να εκφράσει λυσιτελώς την άποψή της ως προς την κρισιμότητα των πραγματικών περιστατικών καθώς και, ενδεχομένως, ως προς τα έγγραφα στα οποία στηρίχθηκε το κοινοτικό όργανο (απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Νοεμβρίου 1995, Τ-346/94, *France-aviation* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-2841, σκέψη 32).

- 60 Η προσφεύγουσα έμαθε για πρώτη φορά ότι η Επιτροπή της προσάπτει πρόδηλη αμέλεια, υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, όταν κατατέθηκε το υπόμνημα αντικρούσεως. Από την προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής προκύπτει όμως ότι η αιτίαση αυτή προϋποθέτει πολύπλοκη νομική εκτίμηση, για την οποία ήταν αναγκαίο να παράσχει η Επιτροπή στην προσφεύγουσα τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί του ζητήματος αυτού πριν εκδώσει απόφαση, πράγμα που δεν συνέβη εν προκειμένω.
- 61 Η δυνατότητα ασκήσεως των δικαιωμάτων άμυνας απευθείας ενώπιον της Επιτροπής έχει ιδιαίτερη σπουδαιότητα στις περιπτώσεις που, όπως εν προκειμένω, προσάπτονται παραβάσεις στον ενδιαφερόμενο.
- 62 Με το δεύτερο σκέλος του λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή όφειλε, στο πλαίσιο ακροάσεως, να καταθέσει στον φάκελο όλα τα έγγραφα που διέθετε τα οποία μπορούσαν να κριθούν ως ουσιώδη, προκειμένου να εξεταστεί στη συνέχεια το βάσιμο των αιτιάσεων που διατυπώθηκαν κατά του κοινοτικού οργάνου, ότι δηλαδή το όργανο αυτό και οι αρχές της Αργεντινής είχαν παραβεί τις υποχρεώσεις τους.
- 63 Κατά την προσφεύγουσα, οι διαδικαστικές διατάξεις των άρθρων 878 επ. του κανονισμού 2454/93 ενέχουν σοβαρά κενά από πλευράς νομικής προστασίας, δεδομένου ότι οι διατάξεις αυτές δεν προβλέπουν τα ακόλουθα δικαιώματα και τις ακόλουθες υποχρεώσεις: το δικαίωμα του αιτούντος να διεκδικήσει τα δικαιώματά του απευθείας ενώπιον της Επιτροπής κατά τη διάρκεια διαδικασίας ακροάσεως, την υποχρέωση της Επιτροπής να πληροφορήσει τον αιτούντα, πριν λάβει την απόφασή της, για τα πραγματικά περιστατικά και τα ουσιώδη στοιχεία που λαμβάνει υπόψη της, προκειμένου να του παράσχει τη δυνατότητα να διατυπώσει αντεπιχειρήματα, και το δικαίωμα του αιτούντος να απαιτήσει την προσκόμιση όλων των ουσιωδών εγγράφων.
- 64 Εν όψει των κενών αυτών, η προσφεύγουσα φρονεί ότι εν προκειμένω πρέπει να εφαρμοστεί διαδικασία ανάλογη προς την προβλεπομένη στον τομέα του αντιντάμπινγκ.

- 65 Τέλος, όσον αφορά τη συνάντηση του εκπροσώπου της προσφεύγουσας με εκπροσώπους των υπηρεσιών της Επιτροπής, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι επρόκειτο αποκλειστικώς περί ανεπίσημης συναντήσεως, η οποία, επιπλέον, διεξήχθη πριν διαβιβαστεί στην Επιτροπή αίτηση διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Για τον λόγο αυτό, η συνάντηση αυτή δεν παρέσχε όλες τις εγγυήσεις νομικής προστασίας που παρέχει μια πραγματική ακρόαση.
- 66 Δεδομένου ότι η διαδικασία εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως ενείχε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, η απόφαση αυτή πρέπει να ακυρωθεί.
- 67 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας. Υπενθυμίζει ότι οι διαδικαστικοί κανόνες δεν προβλέπουν, επί του παρόντος, τη συμμετοχή του υποχρέου στη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής. Συναφώς, πρέπει να διαπιστωθεί ότι το Πρωτοδικείο, με την προπαρατεθείσα απόφαση *France-aviation κατά Επιτροπής*, δεν επέκρινε ούτε έκρινε ανεπαρκείς τις διατάξεις του κανονισμού 2454/93.
- 68 Δεν θα μπορούσε να εφαρμοστεί διαδικασία ανάλογη προς την προβλεπόμενη στον τομέα των μέτρων αντιντάμπινγκ. Το Δικαστήριο είχε ήδη κρίνει ότι η διαδικασία που ακολουθείται στο παρόντα τομέα διαφέρει αισθητά από την εφαρμοστέα στον τομέα των δασμών αντιντάμπινγκ διαδικασία [απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιουλίου 1993, C-121/91 και C-122/91, *CT Control (Rotterdam)* και *JCT Benelux κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1993, σ. I-3873, σκέψη 52].
- 69 Κατόπιν της ανωτέρω διευκρινίσεως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, αντιθέτως προς την κατάσταση που εξετάστηκε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προπαρατεθείσα απόφαση *France-aviation κατά Επιτροπής*, η προσβαλλομένη απόφαση δεν στηρίχθηκε σε μη πλήρη φάκελο. Τόσο η Επιτροπή όσο και τα μέλη της ομάδας εμπειρογνομόνων που προβλέπει το άρθρο 907 του κανονισμού 2454/93 είχαν στη διάθεσή τους όχι μόνο τον φάκελο που διαβιβάστηκε στην Επιτροπή από το οικείο κράτος μέλος, σύμφωνα με το άρθρο 905, παράγραφος 1, του ίδιου αυτού κανονισμού, αλλά και την αίτηση της προσφεύγουσας περί διαγραφής δασμών.

- 70 Σύμφωνα με τις επιταγές που απορρέουν από τη νομολογία, όλα τα στοιχεία που η ίδια η προσφεύγουσα έκρινε ως ουσιώδη περιλαμβάνονταν στον φάκελο κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Μαρτίου 1983, 294/81, Control Data Belgium κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 911, της 13ης Νοεμβρίου 1984, 98/83 και 230/83, Van Gend & Loos και Expeditiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3763, και CT Control (Rotterdam) και JCT Benelux κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα].
- 71 Με τον υπό κρίση λόγο ακυρώσεως η προσφεύγουσα παρερμηνεύει, κατά την Επιτροπή, τη λειτουργία των διαδικαστικών εγγυήσεων στον τομέα της διαγραφής των εισαγωγικών δασμών. Ο μόνος σκοπός των εγγυήσεων αυτών είναι να καθιστά γνωστά στην Επιτροπή τα πραγματικά περιστατικά και τα επιχειρήματα που ο αιτών κρίνει ουσιώδη και όχι να γνωστοποιεί στον αιτούντα τα στοιχεία επί των οποίων η Επιτροπή μπορεί στη συνέχεια να στηρίξει την απόφασή της.
- 72 Βεβαίως, ο υπόχρεος πρέπει να έχει τη δυνατότητα να λάβει θέση επί των εγγράφων που λαμβάνει υπόψη της η Επιτροπή για την έκδοση της αποφάσεώς της (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität München, Συλλογή 1991, σ. I-5469, και προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής), τούτο όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει επίσης να έχει τη δυνατότητα να λάβει θέση επί άλλων εγγράφων.
- 73 Εν πάση περιπτώσει, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας συζήτησε επανειλημμένως την υπόθεση με τις υπηρεσίες της Επιτροπής πριν η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας της τη διαβιβάσει. Ήδη κατά τη διάρκεια των συζητήσεων αυτών η προσφεύγουσα εξέφρασε την άποψή της επί της διαγραφής των εισαγωγικών δασμών στη δική της συγκεκριμένη περίπτωση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 74 Πρέπει κατ' αρχάς να επισημανθεί ότι η διοικητική διαδικασία που ακολουθείται στον τελωνειακό τομέα για τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών

περιλαμβάνει δύο αυτοτελή στάδια. Το πρώτο διεξάγεται σε εθνικό επίπεδο. Ο υπόχρεος πρέπει να υποβάλει την αίτηση διαγραφής στην εθνική διοικητική αρχή. Αν η αρχή αυτή φρονεί ότι δεν υπάρχει λόγος εγκρίσεως της διαγραφής, μπορεί, κατά την κανονιστική ρύθμιση, να λάβει σχετική απόφαση χωρίς να υποβάλει την αίτηση στην κρίση της Επιτροπής. Η απόφαση αυτή μπορεί να υποβληθεί στον έλεγχο των εθνικών δικαστηρίων. Αντιθέτως, αν η εθνική διοικητική αρχή είτε διατηρεί αμφιβολίες ως προς τη διαγραφή είτε πιστεύει ότι πρέπει να χορηγηθεί η διαγραφή, πρέπει να υποβάλει την αίτηση στην κρίση της Επιτροπής προς έκδοση αποφάσεως. Το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας εκτυλίσσεται σε κοινοτικό επίπεδο, δεδομένου ότι οι εθνικές αρχές διαβιβάζουν τον φάκελο του υποχρέου στην Επιτροπή. Η Επιτροπή, κατόπιν διαβουλεύσεως με ομάδα εμπειρογνομόνων που απαρτίζεται από αντιπροσώπους όλων των κρατών μελών, λαμβάνει στη συνέχεια απόφαση επί του αν είναι δικαιολογημένη η αίτηση διαγραφής.

- 75 Ο κανονισμός 2454/93 προβλέπει μόνον επαφές, αφενός, μεταξύ του ενδιαφερομένου και της εθνικής διοικήσεως και, αφετέρου, μεταξύ της διοικήσεως αυτής και της Επιτροπής (προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής, σκέψη 30). Συνεπώς, το οικείο κράτος μέλος είναι, κατά την ισχύουσα κανονιστική ρύθμιση, ο μόνος συνομιλητής της Επιτροπής. Οι διαδικαστικές διατάξεις του κανονισμού 2454/93 δεν προβλέπουν, συγκεκριμένα, δικαίωμα του υποχρέου να ακουστεί κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής.
- 76 Ωστόσο, κατά παγία νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, στο πλαίσιο οποιασδήποτε διαδικασίας η οποία κινείται κατά ενός προσώπου και είναι ικανή να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτό πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του κοινοτικού δικαίου και πρέπει να διασφαλίζεται ακόμη και εν απουσία ειδικής κανονιστικής ρυθμίσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 24ης Οκτωβρίου 1996, C-32/95 P, Επιτροπή κατά Lisrestal κ.λπ., Συλλογή 1996, σ. I-5373, σκέψη 21, της 12ης Φεβρουαρίου 1992, C-48/90 και C-66/90, Κάτω Χώρες κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-565, σκέψη 44, και της 29ης Ιουνίου 1994, C-135/92, Fiskano κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-2885, σκέψη 39).
- 77 Εν όψει της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει η Επιτροπή οσάκις εκδίδει απόφαση κατ' εφαρμογή της γενικής ρήτρας επιεικειάς που προβλέπει το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, ο σεβασμός του δικαιώματος ακροάσεως πρέπει κατά μείζονα λόγο να διασφαλίζεται στο πλαίσιο των διαδικασιών

διαγραφής ή επιστροφής εισαγωγικών δασμών (προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής, σκέψη 34, και, στο ίδιο πνεύμα, προπαρατεθείσα απόφαση Technische Universität München, σκέψη 14).

- 78 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει να παρέχεται η δυνατότητα σε κάθε πρόσωπο, κατά του οποίου μπορεί να ληφθεί βλαπτική απόφαση, να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή του, τουλάχιστον όσον αφορά τα εις βάρος του στοιχεία τα οποία λαμβάνει υπόψη της η Επιτροπή προς στήριξη της αποφάσεώς της (βλ. συναφώς προπαρατεθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Lisrestal κ.λπ., σκέψη 21, και Fiskano κατά Επιτροπής, σκέψη 40).
- 79 Στον τομέα του ανταγωνισμού, από παγία νομολογία προκύπτει ότι αυτό τούτο το δικαίωμα προσβάσεως στον φάκελο της υποθέσεως συνδέεται στενά με την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Συγκεκριμένα, η πρόσβαση στον φάκελο εντάσσεται στις διαδικαστικές εγγυήσεις που αποσκοπούν στην προστασία του δικαιώματος ακροάσεως (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-10/92, T-11/92, T-12/92 και T-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 38, και της 29ης Ιουνίου 1995, T-36/91, ICI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1847, σκέψη 69).
- 80 Η νομολογία αυτή πρέπει να εφαρμοστεί κατ' αναλογία στη συγκεκριμένη περίπτωση. Συνεπώς, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει όχι μόνο να δίδεται η δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο να κάνει γνωστή λυσιτελώς την άποψή του ως προς την κρισιμότητα των πραγματικών περιστατικών, αλλά και να μπορεί να λάβει θέση, τουλάχιστον, επί των εγγράφων που έλαβε υπόψη του το κοινοτικό όργανο (προπαρατεθείσες αποφάσεις Technische Universität München, σκέψη 25, και France-aviation κατά Επιτροπής, σκέψη 32).
- 81 Εξάλλου, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή σοβαρές παραβάσεις όσον αφορά τον έλεγχο της ποσοστώσεως Hilton, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, προκειμένου να καταστεί αποτελεσματική η άσκηση του δικαιώματος ακροάσεως, η Επιτροπή υποχρεούται, κατόπιν αιτήσεως, να παρέχει τη δυνατότητα προσβάσεως σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα που αφορούν την προσβαλλομένη απόφαση. Πράγματι, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να έχουν ενδιαφέρον για την προσφεύγουσα τα έγγραφα που

η Επιτροπή έκρινε επουσιώδη. Αν η Επιτροπή ήταν σε θέση να αποκλείει μονομερώς από τη διοικητική διαδικασία έγγραφα τα οποία ενδεχομένως είναι επιβλαβή γι' αυτή, τούτο θα μπορούσε να αποτελέσει σοβαρή προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του αιτούντος τη διαγραφή εισαγωγικών δασμών (βλ., στο ίδιο πνεύμα, προπαρατεθείσα απόφαση ΙCΙ κατά Επιτροπής, σκέψη 93).

- 82 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι το Ομοσπονδιακό Υπουργείο Οικονομικών, στη γνωμοδότησή του σχετικά με την αίτηση διαγραφής, την οποία διατύπωσε κατά τη διαβίβαση του φακέλου στην Επιτροπή, κατέληξε ότι δεν είχε υπάρξει ούτε αμέλεια ούτε δόλος από πλευράς της προσφεύγουσας.
- 83 Με την προσβαλλομένη απόφαση όμως, προσάπτεται για πρώτη φορά στην προσφεύγουσα ότι δεν επέδειξε όλη την αναγκαία επιμέλεια, διότι δεν έλαβε όλα τα αναγκαία μέτρα για την εξασφάλισή της έναντι των αντισυμβαλλομένων και των διαμεσολαβητών της στην Αργεντινή. Μεταξύ άλλων, η προσφεύγουσα δεν έλεγχε άμεσα την κυκλοφορία των πιστοποιητικών γνησιότητας τα οποία ελάμβανε (εικοστή δεύτερη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως), ενώ διέθετε τα μέσα για να λάβει ορισμένες προφυλάξεις (δέκατη έκτη αιτιολογική σκέψη).
- 84 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση France-aviation κατά Επιτροπής (σκέψη 36), το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, οσάκις η Επιτροπή σκοπεύει να αποκλίνει από την άποψη των αρμοδίων εθνικών αρχών όσον αφορά το αν μπορεί να προσαφθεί στον ενδιαφερόμενο πρόδηλη αμέλεια, υποχρεούται να παράσχει σ' αυτόν τη δυνατότητα να εκφράσει την άποψή του επ' αυτού. Πράγματι, η απόφαση αυτή προϋποθέτει περίπλοκη νομική εκτίμηση η οποία μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο βάσει όλων των ουσιωδών σχετικών πραγματικών στοιχείων.
- 85 Η νομολογία αυτή μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογία στην προκειμένη περίπτωση, μολονότι στην προσφεύγουσα προσάπτεται μόνο έλλειψη επιμέλειας. Πράγματι, η Επιτροπή στηρίχθηκε κυρίως στην αιτίαση αυτή για να απορρίψει την αίτηση διαγραφής κατ' εφαρμογή του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, το οποίο εντούτοις απαιτεί την έλλειψη «προφανούς αμελείας» εκ μέρους του ενδιαφερομένου.

- 86 Διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή δεν έδωσε τη δυνατότητα στην προσφεύγουσα, κατά την ενώπιόν της διεξαχθείσα διαδικασία, να διαμορφώσει και να εκφράσει λυσιτελώς την άποψή της ως προς την κρισιμότητα των πραγματικών περιστατικών τα οποία έλαβε υπόψη της η Επιτροπή εις βάρος της προσφεύγουσας προς στήριξη της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 87 Μολονότι είναι αληθές ότι ο εκπρόσωπος της προσφεύγουσας συζήτησε με τις υπηρεσίες της Επιτροπής, οι συζητήσεις αυτές διεξήχθησαν πριν από τη διαβίβαση της αιτήσεως διαγραφής στην Επιτροπή. Για τον λόγο αυτό, δεν εκπλήρωσαν την ουσιώδη λειτουργία του δικαιώματος ακροάσεως, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν είχε ακόμη διαμορφώσει προσωρινή άποψη επί της αιτήσεως.
- 88 Συνεπώς, η προσβαλλομένη απόφαση εκδόθηκε κατόπιν διοικητικής διαδικασίας ενέχουσας παράβαση ουσιώδους τύπου. Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας είναι βάσιμος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα ή, επικουρικώς, του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79

Επιχειρήματα της προσφεύγουσας και του παρεμβαίνοντος

- 89 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, κατά την εξειδίκευση της έννοιας των «περιστάσεων», κατά το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα, ή των «ειδικών περιπτώσεων», κατά το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως.
- 90 Κατά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν έλαβε επαρκώς υπόψη της τις εκ μέρους των αρχών της Αργεντινής και των δικών της υπηρεσιών κατάφωρες παραβάσεις των υποχρεώσεών τους, όσον αφορά την εφαρμογή και την εποπτεία της ποσοστώσεως Hilton.

91 Τόσο το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 όσο και το άρθρο 239 του τελωνειακού κώδικα συνιστούν γενικές ρήτρες επεικειάς προοριζόμενες να καλύψουν τις καταστάσεις που διαφέρουν από εκείνες οι οποίες διαπιστώνονταν συνήθως στην πράξη και για τις οποίες κατέστη δυνατόν, κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 1430/79 και κατά τον χρόνο εκδόσεως του τελωνειακού κώδικα, να προβλεφθεί ειδική ρύθμιση (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 12ης Μαρτίου 1987, 244/85 και 245/85, Cerealmangimi και Halgrani κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 1303, σκέψη 10, και της 18ης Ιανουαρίου 1996, C-446/93, SEIM, Συλλογή 1996, σ. I-73, σκέψη 41).

92 Η προσφεύγουσα προσάπτει παραβάσεις τόσο στις αρχές της Αργεντινής όσο και στην Επιτροπή.

— Επί των παραβάσεων που προσάπτονται στις αρχές της Αργεντινής

93 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, δυνάμει των εκτελεστικών κανονισμών, οι αρχές της Αργεντινής ήσαν υποχρεωμένες να χορηγούν για τα επίμαχα προϊόντα πιστοποιητικά γνησιότητας βεβαιούντα την καταγωγή τους. Τα πιστοποιητικά αυτά έπρεπε να χορηγούνται από οργανισμό παρέχοντα όλες τις αναγκαίες εγγυήσεις για τη διασφάλιση της εύρυθμης λειτουργίας της ποσοστώσεως Hilton.

94 Οι εγγυήσεις που ανέλαβαν να παρέχουν οι αρχές της Αργεντινής ως προς την κατάρτιση των πιστοποιητικών γνησιότητας αποτελούν μέρος της κοινοτικής έννομης τάξης, δεδομένου ότι ήσαν αντικείμενο διεθνούς συμφωνίας συναφθείσας με την Κοινότητα, Συνεπώς, η προσφεύγουσα, ως εισαγωγέας, μπορούσε να θεωρεί δεδομένη την τήρησή τους.

95 Η προσφεύγουσα προσάπτει στις αρχές της Αργεντινής, μεταξύ άλλων, τα εξής: 1) ότι όρισαν το 1991 έναν νέο οργανισμό εξουσιοδοτημένο να χορηγεί πιστοποιητικά γνησιότητας, δημιουργώντας έτσι σύγχυση ως προς τις αρμοδιότητες του παλαιού και του νέου οργανισμού, 2) ότι παρέσχαν στα σφαγεία λευκά, μη αριθμημένα έντυπα πιστοποιητικών γνησιότητας, 3) ότι δεν εξέ-

δωσαν έντυπα τυπωμένα σε χαρτί με υδατόσημο, πράγμα το οποίο διευκόλυνε τις πλαστογραφίες, 4) ότι δεν έλεγχαν τα πιστοποιητικά γνησιότητας κατά την εξαγωγή, όσον αφορά την ποσότητα και το γνήσιο της υπογραφής, και 5) ότι δεν έλεγχαν αν πράγματι επρόκειτο περί βοείου κρέατος Hilton.

— Επί των παραβάσεων που προσάπτονται στην Επιτροπή

- 96 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο ανέθεσε στην Επιτροπή να οργανώνει και να ελέγχει προσηκόντως την εφαρμογή της ποσοτώσεως Hilton και, ειδικότερα, να θεσπίζει με εκτελεστικούς κανονισμούς διατάξεις διασφαλίζουσες τη φύση, την προέλευση και την καταγωγή των προϊόντων.
- 97 Από αυτό το βασικό καθήκον απορρέουν, κατά την προσφεύγουσα, τρεις υποχρεώσεις. Η Επιτροπή όφειλε, πρώτον, να βεβαιωθεί ότι οι αρχές της Αργεντινής τηρούσαν τις εγγυήσεις που είχαν αναλάβει όσον αφορά την έκδοση των πιστοποιητικών γνησιότητας (βλ., επί παραδείγματι, άρθρο 2, παράγραφος 5, και άρθρα 3 και 4 του προπαρατεθέντος κανονισμού 3884/90), πράγμα το οποίο παρέλειψε να πράξει. Δεύτερον, η Επιτροπή όφειλε να διασφαλίσει την ευρύτερη δυνατή συμμετοχή των κρατών μελών στον έλεγχο του συστήματος. Τρίτον, ήταν υποχρεωμένη να επιβλέπει η ίδια την τήρηση του συστήματος εισαγωγής, σύμφωνα με τους κανόνες της χρηστής διοίκησης και με το καθήκον επιμελείας.
- 98 Η προσφεύγουσα προσάπτει, μεταξύ άλλων, στην Επιτροπή ότι δεν διαβίβασε στις εθνικές αρχές τα ονόματα και τα δείγματα υπογραφής των προσώπων που ήταν εξουσιοδοτημένα να χορηγούν πιστοποιητικά γνησιότητας. Επιπλέον, δεν δημοσίευσε τα στοιχεία αυτά στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Τέλος, δεν ενημέρωνε τις εθνικές αρχές για τους αριθμούς των πιστοποιητικών γνησιότητας που έπρεπε να της διαβιβάζονται από τις αρχές της Αργεντινής.

- 99 Οι παραλείψεις αυτές εμπόδισαν τις αρμόδιες εθνικές αρχές να ελέγχουν αποτελεσματικά το κύρος των πιστοποιητικών γνησιότητας κατά τις εισαγωγές. Στην πλειονότητα των περιπτώσεων οι πλαστογραφίες θα μπορούσαν να έχουν διαπιστωθεί με μια απλή σύγκριση των υπογραφών.
- 100 Επιπλέον, η Επιτροπή παρέλειψε να προβεί η ίδια σε πραγματικό έλεγχο εισαγωγών του βοείου κρέατος Hilton. Τόσο οι αρχές της Αργεντινής όσο και οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών γνωστοποιούσαν στην Επιτροπή, κάθε δέκα ημέρες ή, το αργότερο, κάθε δεκατέσσερις ημέρες, τα στοιχεία που αφορούσαν τις εισαγόμενες και τις εξαγόμενες με πιστοποιητικό γνησιότητας ποσότητες βοείου κρέατος Hilton. Βάσει των καταστάσεων αυτών, η Επιτροπή ήταν σε θέση να συγκρίνει κατά τακτά χρονικά διαστήματα τις ποσότητες που εξάγονταν από την Αργεντινή με πιστοποιητικό γνησιότητας με τις ποσότητες που ετίθεντο σε ελεύθερη κυκλοφορία εντός της Κοινότητας. Η Επιτροπή όμως δεν προέβη στη σύγκριση αυτή.
- 101 Επιπλέον, ήδη το 1989, η Επιτροπή ήταν σε θέση να διαπιστώσει σημαντικές υπερβάσεις της ποσοτώσεως. Εάν τότε είχε διενεργήσει έρευνες σχετικά με τις παρατυπίες αυτές, η εισαγωγή των πλεοναζουσών ποσοτήτων που συνδέονταν με τις πλαστογραφίες των πιστοποιητικών γνησιότητας κατά τα έτη 1991 και 1992 θα μπορούσε να αποφευχθεί. Η τότε έλλειψη επιμέλειας της Επιτροπής επιβεβαιώνεται από το ότι δεν αντέδρασε ούτε κατόπιν των υποψιών για παρατυπίες που, κατά τον διευθυντή του Zollkriminalamt Köln, υπήρχαν ήδη από το 1985.
- 102 Οι παραβάσεις αυτές της Επιτροπής και των αρχών της Αργεντινής αποτελούν είτε «περίσταση», υπό την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα, είτε ειδική περίπτωση, υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, η οποία συνεπάγεται τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.
- 103 Κατά την προσφεύγουσα πάντα, οι επίμαχες εν προκειμένω πλαστογραφίες δεν εμπόδιζαν στη σφαίρα του εμπορικού κινδύνου. Οι παραβάσεις για τις οποίες ευθύνονται οι αρχές της Αργεντινής και η Επιτροπή είναι, κατ' ιδίαν και στο σύνολό τους, τόσο σημαντικές που υπερβαίνουν κατά πολύ τον

κίνδυνο αυτό. Η προπαρατεθείσα απόφαση Van Gend & Loos και Expediitiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής δεν μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογία εν προκειμένω για πλείονες λόγους. Πρώτον, οι πλαστογραφίες πιστοποιητικών γνησιότητας κατέστησαν δυνατές λόγω των παραβάσεων αυτών. Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν ήταν σε θέση, ακόμη και επιδεικνύοντας τη μέγιστη δυνατή επιμέλεια, να προστατευθεί από τις πλαστογραφίες που διέπρατταν οι εξαγωγείς. Τρίτον, καλώς θεωρούσε δεδομένο το κύρος των πιστοποιητικών γνησιότητας.

104 Είναι επίσης ανακριβές το να ισχυρίζεται η Επιτροπή, αναφερόμενη στο άρθρο 904, στοιχείο γ', του κανονισμού 2454/93, ότι η εμπιστοσύνη στο κύρος ενός πιστοποιητικού γνησιότητας δεν είναι άξια προστασίας. Συγκεκριμένα, η εν λόγω διάταξη περιορίζεται στο να προβλέπει ότι δεν εγκρίνεται η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών αν ο μόνος λόγος υποστηρίξεως της αιτήσεως συνίσταται στην προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι ήταν ψευδή ή πλαστογραφημένα. Τούτο δεν συμβαίνει, εν πάση περιπτώσει, εν προκειμένω, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα επικαλέστηκε πλείονες άλλους λόγους. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή κακώς επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Δεκεμβρίου 1980, 82/79, Acampora (Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 455).

105 Η επίμαχη κανονιστική ρύθμιση παρέχει στην Επιτροπή μόνο περιθώριο εκτιμήσεως και όχι διακριτική ευχέρεια (προπαρατεθείσα απόφαση Van Gend & Loos και Expediitiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής, σκέψη 17). Το περιθώριο αυτό εκτιμήσεως είναι πολύ στενό εν προκειμένω, διότι οι περιστάσεις τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα αποτελούν κυρίως παραβάσεις προσαπτόμενες στην Επιτροπή.

106 Η προσφεύγουσα, απαντώντας στην αιτίαση που διατυπώνει η Επιτροπή με το υπόμνημα αντικρούσεως, ότι δηλαδή δεν πληρούνται η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, υποστηρίζει ότι πρόκειται περί νέου επιχειρήματος, το οποίο πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί.

107 Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας εκ μέρους της. Φρονεί ότι δεν ήταν σε θέση να ελέγξει το κύρος των πιστοποιητικών γνησιότητας. Δεδομένου ότι τα πιστοποιητικά αυτά ήταν

σφραγισμένα και υπογεγραμμένα, δεν δημιουργήθηκε καμία αμφιβολία ως προς τη γνησιότητά τους. Κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών δεν υπήρχε ούτε καν φήμη ως προς το ενδεχόμενο πλαστογραφιών στην Αργεντινή. Εξάλλου, το πρακτορείο που χρησιμοποιούσε ως διαμεσολαβητή η προσφεύγουσα στην Αργεντινή δεν είχε αναμειχθεί καθόλου στην κατάθεση των αιτήσεων ή στη χορήγηση των πιστοποιητικών γνησιότητας.

- 108 Η επαγγελματική πείρα της προσφεύγουσας δεν συνεπάγεται την υποχρέωση έρευνας και διαπιστώσεως των πλαστογραφιών εγγράφων. Όσον αφορά τις μεταφορές χρηματικών ποσών σε έναν λογαριασμό στις Κάτω Χώρες, είναι σύνηθες στο εξαγωγικό εμπόριο να καταβάλλονται ποσά σε λογαριασμό στην αλλοδαπή, υποδεικνυόμενο από τον προμηθευτή. Συνεπώς, εκ του γεγονότος αυτού δεν μπορούσε να συναχθεί ότι το εμπόρευμα συνοδευόταν από πλαστογραφημένο πιστοποιητικό γνησιότητας.
- 109 Το Ηνωμένο Βασίλειο ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα, κρίνοντας ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 δεν είχε εφαρμογή, ή, επικουρικώς, ότι άσκησε κατά τρόπο προδήλως εσφαλμένο τη διακριτική ευχέρεια που της απονέμει η διάταξη αυτή.
- 110 Η προσβαλλομένη απόφαση είναι ανεπανόρθωτα πλημμελής, δεδομένου ότι η Επιτροπή δεν έλαβε ακούστως υπόψη της το ότι η ίδια είχε συμβάλει στη δημιουργία των προβλημάτων της προσφεύγουσας. Η αιτιολογία και τα συμπεράσματα της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι προδήλως εσφαλμένα, καθόσον η Επιτροπή ήταν υπεύθυνη έναντι των επιχειρηματιών για τον εντοπισμό της απάτης και παρέβη τις υποχρεώσεις ελέγχου που υπέχει από τους εκτελεστικούς κανονισμούς.
- 111 Εν όψει της ευθύνης που έχει αναλάβει η Κοινότητα, στο πλαίσιο της εποπτείας και του ελέγχου της ποσοστώσεως και των παραβάσεων που της προσάπτονται σχετικά με τη συμμόρφωση προς την υποχρέωση αυτή, τίποτα δεν δικαιολογούσε νομικώς την άρνηση διαγραφής. Η άρνηση αυτή είχε ως συνέπεια να τιμωρηθούν εντελώς αθώοι επιχειρηματίες, πράγμα το οποίο αντιβαίνει ευθέως στον γενικό σκοπό επιεικείας του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

Επιχειρήματα της καθής

- 112 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ορθώς έκρινε ότι τα πραγματικά περιστατικά της συγκεκριμένης περιπτώσεως δεν αποτελούσαν ειδική περίπτωση, δικαιολογούσα τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.
- 113 Η Επιτροπή, αναφερόμενη στις αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Απριλίου 1993, C-250/91, Hewlett Packard France (Συλλογή 1993, σ. I-1819, σκέψη 46), και της 14ης Μαΐου 1996, C-153/94 και C-204/94, Faroe Seafood κ.λπ. (Συλλογή 1996, σ. I-2465, σκέψη 83), ισχυρίζεται ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 πρέπει να εκτιμώνται υπό το πρίσμα του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79.
- 114 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η διαγραφή των εισαγωγικών δασμών δικαιολογείται μόνον εάν πληρούνται οι τρεις σωρευτικώς ισχύουσες προϋποθέσεις που προβλέπει η τελευταία αυτή διάταξη, δηλαδή οι δασμοί να μην έχουν εισπραχθεί συνεπεία σφάλματος των αρμοδίων αρχών, ο υπόχρεος να έχει ενεργήσει καλοπίστως, δηλαδή να μην μπορούσε λογικά να διαπιστώσει το σφάλμα των αρμοδίων αρχών, και να έχει τηρήσει όλες τις διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας όσον αφορά την τελωνειακή διασάφηση (βλ. επίσης άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του τελωνειακού κώδικα). Στο πλαίσιο αυτό, αντιθέτως προς την άποψη της προσφεύγουσας, οι δύο προαναφερθείσες διατάξεις είναι συνολικά παρεμφερείς, διότι αποβλέπουν στον ίδιο σκοπό (προπαρατεθείσα απόφαση Hewlett Packard France, σκέψη 46) ή μπορούν ακόμη και να εφαρμοστούν εναλλακτικώς (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, T-75/95, Günzler Aluminium, Συλλογή 1996, σ. II-497, σκέψη 55).
- 115 Η στενή ερμηνεία των προϋποθέσεων αυτών επιβάλλεται προκειμένου να διασφαλλίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-348/89, Meccanarte, Συλλογή 1991, σ. I-3277, σκέψη 33).

- 116 Εν προκειμένω, οι αρμόδιες αρχές δεν υπέπεσαν σε σφάλμα, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79. Η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του υποχρέου είναι άξια προστασίας μόνον αν οι ίδιες οι αρμόδιες αρχές δημιούργησαν το έρεισμα της εμπιστοσύνης αυτής. Το σφάλμα πρέπει να μπορεί να καταλογιστεί σε ενεργό συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών (προπαρατεθείσες υποθέσεις *Hewlett Packard France*, σκέψη 16, *Faroe Seafood κ.λπ.*, σκέψη 91, και *Mecanarte*, σκέψη 23). Τούτο δεν συμβαίνει οσάκις οι αρμόδιες αρχές έχουν παραπλανηθεί από ανακριβείς δηλώσεις του εξαγωγέα, τις οποίες δεν υποχρεούνται να ελέγχουν ή των οποίων το κύρος δεν υποχρεούνται να εκτιμούν.
- 117 Η λύση αυτή απορρέει επίσης από το άρθρο 4, σημείο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 3799/86 και από το άρθρο 904, στοιχείο γ', του κανονισμού 2454/93. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η καλόπιστη προσκόμιση πλαστογραφημένων εγγράφων δεν αποτελεί αφ' εαυτής εξαιρετική περίπτωση δικαιολογούσα τη διαγραφή. Το γεγονός ότι οι γερμανικές τελωνειακές αρχές δέχθηκαν αρχικώς τα πιστοποιητικά γνησιότητας ως έγκυρα δεν μπορούσε να δημιουργήσει δικαιολογημένη εμπιστοσύνη στην προσφεύγουσα (προπαρατεθείσα απόφαση *Faroe Seafood κ.λπ.*, σκέψη 93).
- 118 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι από τη νομολογία προκύπτει, αφενός, ότι η Κοινότητα δεν είναι υποχρεωμένη να υφίσταται τις επιζήμιες συνέπειες της παράνομης συμπεριφοράς των προμηθευτών των πολιτών της και, αφετέρου, ότι, υπολογίζοντας τα πλεονεκτήματα που μπορεί να του αποφέρει το εμπόριο προϊόντων για τα οποία μπορούν να ισχύουν δασμολογικές προτιμήσεις, ένας συνετός επιχειρηματίας που γνωρίζει την ισχύουσα ρύθμιση πρέπει να είναι σε θέση να εκτιμά τους κινδύνους της αγοράς στην οποία σκοπεύει να κινηθεί και να τους αποδέχεται, ως αποτελούντες μέρος των συνήθως προσκομιμάτων του εμπορίου (προπαρατεθείσες αποφάσεις *Acampora*, σκέψη 8, *Pascoal & Filhos*, σκέψη 59). Συνεπώς, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη την «υποχρέωση εγγυήσεως» των αρχών της Αργεντινής, επιχειρεί αδικαιολογήτως να αποφύγει τις συνέπειες της νομολογίας αυτής.
- 119 Οι αιτιάσεις που διατυπώνει η προσφεύγουσα δεν μπορούν να εξαλείψουν ή να περιορίσουν τον επιχειρηματικό κίνδυνο που φέρει (βλ. επίσης προπαρατεθείσα απόφαση *Van Gend & Loos* και *Expeditiebedrijf Wim Bosman* κατά Επιτροπής, σκέψεις 16 και 17). Το σύστημα ελέγχου έχει αποκλειστικώς ως

σκοπό να διασφαλίζει ότι μόνο το κρέας που εισάγεται στο πλαίσιο της ποσοστώσεως τυγχάνει της απαλλαγής από την εισφορά. Όσον αφορά την υποχρέωση εγγυήσεως της καταγωγής του εμπορεύματος και την υποχρέωση της αρμόδιας αρχής να παρέχει εγγυήσεις για την εύρυθμη λειτουργία της επίμαχης κανονιστικής ρυθμίσεως, οι υποχρεώσεις αυτές δεν μπορούν να θεωρηθούν ως εγγύηση υπέρ του εισαγωγέα καλύπτουσα κάθε κίνδυνο πλαστογραφήσεως. Συνεπώς, δεν υπήρχε υποχρέωση της Επιτροπής έναντι των επιχειρηματιών.

- 120 Η συμπεριφορά των υπηρεσιών της Επιτροπής όσον αφορά την εποπτεία της χρησιμοποίησης της ποσοστώσεως Hilton, την οποία επικρίνει η προσφεύγουσα, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ειδική περίπτωση, υπό την έννοια της εφαρμοστέας ρυθμίσεως. Η Επιτροπή αντικρούει ρητώς τους ισχυρισμούς ότι η ίδια κατέστησε δυνατή την πλαστογράφηση των πιστοποιητικών γνησιότητας. Ωσαύτως, δεν υπάρχει αιτιώδης σύνδεσμος μεταξύ της συμπεριφοράς της και της επιβολής εισφορών κατά την εισαγωγή.
- 121 Απαντώντας στις αιτιάσεις ότι οι υπηρεσίες της Επιτροπής δεν χρησιμοποίησαν κάθε μέσο για να εμποδίσουν τις παρατυπίες, η Επιτροπή αντιτείνει συμπληρωματικώς ότι, σύμφωνα με το ισχύον κατά το εν λόγω χρονικό διάστημα σύστημα, δεν ενημερωνόταν για τον αριθμό πιστοποιητικών γνησιότητας που χορηγούσαν οι αρχές της Αργεντινής παρά μόνο κατά τη λήξη του ημερολογιακού έτους. Για τον λόγο αυτό, οι ενδεχόμενες υπερβάσεις των ποσοστώσεων δεν μπορούσαν να διαπιστωθούν παρά μόνον περί τη λήξη του οικείου έτους ή στην αρχή του επομένου έτους, οπότε δεν ήταν πλέον δυνατόν να εμποδιστούν.
- 122 Επιπλέον, η σύγκριση δεν ήταν εύκολη. Αφενός, οι πραγματοποιηθείσες εξαγωγές δεν συνέπιπταν χρονικώς κατ' ανάγκην με την εκ μέρους των αρχών της Αργεντινής γνωστοποίηση. Αφετέρου, η αναγραφή του κράτους μέλους όπου επρόκειτο να γίνει η εισαγωγή στο πιστοποιητικό δεν ήταν δεσμευτική και, ως εκ τούτου, συχνά η εισαγωγή γινόταν σε άλλο κράτος μέλος από το αναγραφόμενο στο πιστοποιητικό.

- 123 Το 1989 πράγματι υπήρξαν υπερβάσεις των ποσοτώσεων. Ωστόσο, μπορούσαν να εξηγηθούν από τη σύγχυση με τα πιστοποιητικά γνησιότητας που αφορούσαν άλλες εισαγωγές κρέατος. Όταν το 1993 γνωστοποιήθηκαν στις υπηρεσίες της Επιτροπής ενδειξεις αφορώσεως πλαστογραφίες πιστοποιητικών γνησιότητας, αυτές αντέδρασαν αμέσως. Συνεπώς, δεν τίθεται θέμα σοβαρών αμελειών εκ μέρους τους.
- 124 Συνεπώς, ελλείπει σφάλματος των αρμοδίων αρχών, δεν πληρούται η πρώτη από τις τρεις σωρευτικές ισχύουσες προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 113).
- 125 Ωσαύτως δεν πληρούται η δεύτερη προϋπόθεση, δηλαδή η καλή πίστη του υποχρέου. Αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ήδη στην προσβαλλομένη απόφαση περιλαμβάνονται, στη δέκατη έβδομη και στην εικοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη, παρατηρήσεις σχετικές με την έλλειψη επιμελείας της προσφεύγουσας.
- 126 Κατά την Επιτροπή, η πλαστογράφηση πιστοποιητικών γνησιότητας θα μπορούσε να εντοπισθεί αν η προσφεύγουσα είχε επιδείξει επιμέλεια κατά την εξέτασή τους. Η προσφεύγουσα μπορούσε, μέσω του πρακτορείου της στην Αργεντινή, να λάβει τα πρωτότυπα των πιστοποιητικών γνησιότητας. Εφόσον υπήρχαν αμφιβολίες ως προς το κύρος των πιστοποιητικών, η προσφεύγουσα ήταν υποχρεωμένη να βεβαιωθεί ότι αυτά ήσαν έγκυρα (προσπαράτεθεισες αποφάσεις Hewlett Packard France, σκέψη 24, και Faroe Seafood κ.λπ., σκέψη 100).
- 127 Η Επιτροπή διερωτάται ως προς την ακρίβεια του ισχυρισμού της προσφεύγουσας ότι δεν είχε την παραμικρή δυνατότητα να ελέγξει το κύρος των πιστοποιητικών. Καταρχάς, υπενθυμίζει ότι η προσφεύγουσα εκπροσωπείτο στην Αργεντινή από πρακτορείο. Εξάλλου, εν όψει της επαγγελματικής της πείρας ως εισαγωγέα βοείου κρέατος και των γνώσεών της σχετικά με το ισχύον σύστημα ποσοτώσεων, η προσφεύγουσα ήταν σε θέση να λάβει μέτρα για να εμποδίσει τη χρήση πλαστογραφημένων πιστοποιητικών γνησιότητας.

- 128 Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα μετέφερε διάφορα χρηματικά ποσά από τον λογαριασμό της στον λογαριασμό μιας εταιρίας εγκατεστημένης στις Κάτω Χώρες, θυγατρικής μιας αργεντινής εταιρίας η οποία σήμερα δεν υφίσταται. Βεβαίως, είναι δυνατόν να αποτελούσε επιθυμία των προμηθευτών η πραγματοποίηση των πληρωμών σε λογαριασμούς στην αλλοδαπή. Ωστόσο, είναι ασυνήθιστο να πληρώνει ο εισαγωγέας τις παραδόσεις του εξαγωγέα καταθέτοντας το σχετικό ποσό σε λογαριασμό ανήκοντα σε άλλο πρόσωπο, εφόσον δεν είναι βέβαιο ότι ο αποδέκτης της πληρωμής υφίσταται πράγματι. Η Επιτροπή επισημαίνει εξάλλου ότι υπεύθυνη για μεγάλο μέρος των πλαστογραφιών ήταν η επιχείρηση Manufactura de Carnes Vacunas, ένας από τους σημαντικότερους προμηθευτές της προσφεύγουσας (βλ., ανωτέρω, σκέψη 23). Εν όψει των διαπιστώσεων αυτών, η Επιτροπή αμφιβάλλει αν η προσφεύγουσα επέδειξε όλη την απαιτούμενη επιμέλεια.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 129 Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, επικουρικώς, ότι τα περιστατικά που υποβλήθηκαν στην κρίση της Επιτροπής αποτελούσαν όχι μόνον «περιστάσεις», υπό την έννοια του άρθρου 239 του τελωνειακού κώδικα, αλλά και «ειδικές περιπτώσεις», υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, πράγμα που δικαιολογούσε τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.
- 130 Δεδομένου ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 ίσχυε κατά τον χρόνο των επιδικίων πραγματικών περιστατικών (βλ., ανωτέρω, σκέψη 53), πρέπει, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, να ελεγχθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά παράβαση της διατάξεως αυτής.
- 131 Η παράγραφος 1 της εν λόγω διατάξεως, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3069/86, ορίζει ότι «[η] επιστροφή ή διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις εκτός από εκείνες που αναφέρονται στα μέρη Α έως Δ, οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου».

- 132 Κατά παγία νομολογία, το προπαρατεθέν άρθρο 13 συνιστά γενική ρήτρα επιεικείας, προοριζόμενη να καλύψει τις καταστάσεις που διαφέρουν από εκείνες οι οποίες διαπιστώνονταν συνηθέστερα στην πράξη και για τις οποίες κατέστη δυνατόν, κατά τον χρόνο εκδόσεως του κανονισμού 1430/79, να προβλεφθεί ειδική ρύθμιση (προπαρατεθείσες αποφάσεις *Cerealmarktorgani* και *Italgrani* κατά Επιτροπής, σκέψη 10, και *SEIM*, σκέψη 41). Το άρθρο αυτό προορίζεται να εφαρμόζεται ιδίως όταν οι συνθήκες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ επιχειρηματία και διοικήσεως είναι τέτοιες ώστε είναι ανεπιεικές να υποχρεωθεί ο επιχειρηματίας αυτός να υποστεί ζημία την οποία υπό κανονικές συνθήκες δεν θα υφίστατο (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Μαρτίου 1987, 58/86, *Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons*, Συλλογή 1987, σ. 1525, σκέψη 22).
- 133 Συνεπώς, η Επιτροπή πρέπει να εκτιμά το σύνολο των πραγματικών περιστατικών, προκειμένου να αποφαινεται αν αυτά συνιστούν ειδική περίπτωση υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Μαΐου 1986, 160/84, *Ορυζόμυλοι Καβάλας κ.λπ.* κατά Επιτροπής, Συλλογή 1986, σ. 1633, σκέψη 16). Μολονότι η Επιτροπή έχει συναφώς διακριτική ευχέρεια (προπαρατεθείσα απόφαση *France-aviation* κατά Επιτροπής, σκέψη 34), υποχρεούται να ασκεί την ευχέρεια αυτή σταθμίζοντας πράγματι, αφενός, το συμφέρον της Κοινότητας να διασφαλίσει την τήρηση των τελωνειακών διατάξεων και, αφετέρου, το συμφέρον του καλόπιστου εισαγωγέα να μην υποστεί ζημιές υπερβαίνουσες τον συνήθη επιχειρηματικό κίνδυνο. Στη συνέχεια, κατά την εξέταση του αν η αίτηση διαγραφής είναι δικαιολογημένη, η Επιτροπή δεν μπορεί να περιοριστεί στο να λάβει υπόψη τη συμπεριφορά των εισαγωγέων. Πρέπει επίσης να εκτιμήσει τις επιπτώσεις που είχε η δική της, πλημμελής ενδεχομένως, συμπεριφορά για τη δημιουργία της οικείας καταστάσεως.
- 134 Εφόσον πληρούνται οι δύο προϋποθέσεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, δηλαδή η ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως και η έλλειψη δόλου ή πρόδηλης αμέλειας εκ μέρους του ενδιαφερομένου, ο υπόχρεος δικαιούται να τύχει επιστροφής ή διαγραφής των εισαγωγικών δασμών, άλλως η διάταξη αυτή θα εστερευτεί πρακτικής αποτελεσματικότητας (βλ., όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, την προπαρατεθείσα απόφαση *Mecanarte*, σκέψη 12, την απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Μαΐου 1993, C-292/91, *Weis*, Συλλογή 1993, σ. I-2219, σκέψη 15, και την προπαρατεθείσα απόφαση *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 84).

- 135 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η διαγραφή δασμών δικαιολογείται μόνο εφόσον πληρούνται οι τρεις σωρευτικώς ισχύουσες προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, δηλαδή οι δασμοί να μην έχουν εισπραχθεί συνεπεία σφάλματος των αρμοδίων αρχών, ο υπόχρεος να έχει ενεργήσει καλοπίστως, δηλαδή να μην μπορούσε λογικά να διαπιστώσει το σφάλμα των αρμοδίων αρχών, και να έχει τηρήσει όλες τις διατάξεις της ισχύουσας νομοθεσίας όσον αφορά τη τελωνειακή διασάφηση.
- 136 Μολονότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 και το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 αποβλέπουν στον ίδιο σκοπό, δηλαδή στο να περιορίζεται η εκ των υστέρων καταβολή των εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών στις περιπτώσεις όπου η καταβολή αυτή είναι δικαιολογημένη και συμβιβάζεται με τη θεμελιώδη αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης (προπαρατεθείσα απόφαση *Hewlett Packard France*, σκέψη 46), δεν θεώρησε ότι οι δύο διατάξεις συμπίπτουν.
- 137 Το Δικαστήριο περιορίστηκε στο να κρίνει ότι η δυνατότητα εντοπισμού του σφάλματος των αρμοδίων αρχών, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, αντιστοιχεί στην πρόδηλη αμέλεια ή στον δόλο, υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 και, ως εκ τούτου, οι προϋποθέσεις της τελευταίας αυτής διατάξεως πρέπει να εκτιμώνται υπό το πρίσμα των προϋποθέσεων του προαναφερθέντος άρθρου 5, παράγραφος 2.
- 138 Επομένως, έστω και αν υποτεθεί ότι οι αρμόδιες αρχές δεν υπέπεσαν σε σφάλμα, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79, τούτο δεν αποκλείει εκ προοιμίου τη δυνατότητα του ενδιαφερομένου να επικαλεστεί, επικουρικώς, το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79, ισχυριζόμενος ότι συντρέχει ειδική περίπτωση δικαιολογούσα τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.
- 139 Η άποψη της Επιτροπής παραβλέπει τους σκοπούς των δύο διατάξεων. Ενώ το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού 1697/79 αποσκοπεί στην προστασία της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης του υποχρέου ως προς το βάσιμο όλων των στοιχείων που υπεισέρχονται στην απόφαση για την είσπραξη ή μη

των δασμών (προπαρατεθείσα απόφαση *Faroe Seafood* κ.λπ., σκέψη 87), το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 συνιστά, όπως έχει προμνησθεί, γενική ρήτρα επιεικείας. Το άρθρο 13 θα έχανε τον χαρακτήρα της γενικής διατάξεως επιεικείας, αν οι προϋποθέσεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, έπρεπε να πληρούνται σε όλες τις περιπτώσεις.

- 140 Προκειμένου να εξεταστεί αν η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι οι προϋποθέσεις του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 δεν πληρούνται εν προκειμένω, πρέπει να εξεταστεί πρώτα η δεύτερη προϋπόθεση, η οποία αφορά την έλλειψη δόλου και πρόδηλης αμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας και, στη συνέχεια, η πρώτη προϋπόθεση, που αφορά την ύπαρξη ειδικής περιπτώσεως.

— Επί της ελλείψεως δόλου και πρόδηλης αμέλειας

- 141 Ουδόπως προσάπτεται δόλος στην προσφεύγουσα. Η Επιτροπή, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, επιβεβαίωσε ρητώς, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δεν υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα ενεπλάκη κατά οποιονδήποτε τρόπο στις εν λόγω πλαστογραφίες.

- 142 Εξάλλου, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας. Συγκεκριμένα, τόσο από τη δικογραφία όσο και από τις αγορεύσεις ενώπιον του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, μέχρι την έναρξη των ερευνών της Επιτροπής το 1993 (βλ., ανωτέρω, σκέψη 18), δεν γνώριζε τα περί πλαστογραφησεων ή παρατυπιών των πιστοποιητικών γνησιότητας.

- 143 Όσον αφορά τον τρόπο πλαστογραφήσεως, επισημαίνεται ότι, κατά κανόνα, καταρτιζόνταν για κάθε εξαγωγή δύο αντίτυπα του πιστοποιητικού γνησιότητας, που έφεραν τον ίδιο αριθμό. Σύμφωνα με το άρθρο 4 εκάστου των

εκτελεστικών κανονισμών, και τα δύο αντίτυπα ήσαν σφραγισμένα, προφανώς από τον ίδιο αρμόδιο οργανισμό εκδόσεως, και υπογεγραμμένα.

- 144 Τα αντίτυπα περιελάμβαναν τα ίδια ακριβώς στοιχεία όσον αφορά την ημερομηνία και τον τόπο εκδόσεως, τον Αργεντινό εξαγωγέα, τον παραλήπτη εντός της Κοινότητας και το πλοίο με το οποίο επρόκειτο να πραγματοποιηθεί η εξαγωγή. Η μόνη διαφορά μεταξύ των δύο αντιτύπων, όσον αφορά τα στοιχεία που περιλαμβάνονταν σ' αυτά, αφορούσε το αναγραφόμενο βάρος, όπως επιβεβαίωσε η Επιτροπή απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου. Στο αντίτυπο που έφερε τον τίτλο *duplicado* («αντίγραφο»), το οποίο προοριζόταν για τις αρχές της Αργεντινής, αναγραφόταν βάρος αισθητώς χαμηλότερο του αναγραφόμενου στο πρωτότυπο πιστοποιητικό, το οποίο παραδιδόταν στον εισαγωγέα. Ενώ το αντίτυπο *duplicado*, ανέφερε βάρος από 600 έως 2 000 χιλιόγραμμα, το αναγραφόμενο στο πρωτότυπο βάρος, το οποίο αντιστοιχούσε στις πράγματι εξαγόμενες προς την Κοινότητα ποσότητες, ανερχόταν σε 10 000 χιλιόγραμμα. Συναφώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι, κατά την επίμαχη περίοδο, το βόειο κρέας Hilton μεταφερόταν συνήθως εντός εμπορευματοκιβωτίων χωρητικότητας 10 000 χιλιογράμμων περίπου.

- 145 Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή αμφισβήτησε ότι οι υπογραφές που έφεραν τα δύο αντίτυπα του πιστοποιητικού ήσαν πανομοιότυπες.

- 146 Ωστόσο, από τη σύγκριση των εν λόγω υπογραφών προκύπτει ότι αυτές είναι, εκ πρώτης όψεως, πανομοιότυπες ή, τουλάχιστον, παρεμφερείς σε μεγάλο βαθμό. Ομοίως, οι υπογραφές που φέρουν τα πιστοποιητικά γνησιότητας που παραδόθηκαν στην προσφεύγουσα αντιστοιχούν εκ πρώτης όψεως στα δείγματα υπογραφών των εξουσιοδοτημένων προς υπογραφή προσώπων τα οποία απέστειλαν οι αρχές της Αργεντινής στην Επιτροπή το 1991 και το 1992. Εν πάση περιπτώσει, δεδομένου ότι η Επιτροπή ούτε απέστειλε στα κράτη μέλη ή στους εισαγωγείς ούτε δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* τα δείγματα αυτά υπογραφών, η προσφεύγουσα δεν είχε, κατά τη λήψη του πιστοποιητικού γνησιότητας, κανένα αποτελεσματικό μέσο ελέγχου του κύρους της υπογραφής που έφερε το πιστοποιητικό.

- 147 Επισημαίνεται ότι, κατά τη συνθετική έκθεση που κατάρτισε η Επιτροπή, η πλαστογράφηση των εγγράφων «ενοήθηκε από το ότι οι σειρές των εντύπων δεν ήταν αριθμημένες εξαρχής, ότι ο αριθμός εντύπων δεν λαμβανόταν υπόψη και ότι οι εξαγωγείς τα συμπλήρωναν οι ίδιοι». Στα ανωτέρω προστίθεται, κατά την έκθεση του 1993, ότι επί πολλούς μήνες μετά την αντικατάσταση της Junta Nacional de Carnes από τη Secretaría de Agricultura Ganadería y Pesca ως αρμοδίου οργανισμού για τη χορήγηση πιστοποιητικών γνησιότητας (βλ., ανωτέρω, σκέψη 17) οι αρμοδιότητες και η διαδικασία δεν ήταν σαφώς καθορισμένες και, ως εκ τούτου, ορισμένοι επιχειρηματίες επωφελήθηκαν καταστρατηγώντας τις ισχύουσες διατάξεις.
- 148 Από διάφορα στοιχεία της δικογραφίας δημιουργείται η εντύπωση ότι η αρμόδια αρχή της Αργεντινής κατάρτιζε πιστοποιητικά τα οποία έφεραν ορισμένο αριθμό πιστοποιητικού και στα οποία αναγραφόταν μικρό βάρος, αρχειοθετούσε τα πιστοποιητικά αυτά στους φακέλους της και χορηγούσε σε ορισμένα σφαγεία της Αργεντινής πιστοποιητικά που έφεραν τον ίδιο αριθμό, σφραγισμένα και υπογεγραμμένα, στα οποία όμως δεν αναγραφόταν η ποσότητα. Τα σφαγεία μπορούσαν στη συνέχεια να αναγράψουν μεγαλύτερες ποσότητες αντιστοιχούσες στο πράγματι εξαγόμενο βάρος. Η συνθετική έκθεση κατέληξε εξάλλου ότι οι υπάλληλοι των τελωνείων και των κτηνιατρικών υπηρεσιών της Αργεντινής πρέπει να «έκλειναν τα μάτια» κατά τη φόρτωση.
- 149 Όσον αφορά το πρακτορείο της προσφεύγουσας στην Αργεντινή, τα καθήκοντα του οποίου συνίσταντο στη συγκέντρωση των προσφορών των διαφόρων σφαγείων και στη διαβίβασή τους για έγκριση στην προσφεύγουσα, από τις αγορεύσεις ενώπιον του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι το πρακτορείο αυτό δεν είχε πρόσβαση στο αντίτυπο duplicado, στο οποίο αναγράφονταν μικρότερες ποσότητες. Πράγματι, το πρακτορείο διέθετε μόνο τα πιστοποιητικά που συνόδευαν το εμπόρευμα και τα οποία, εκ πρώτης όψεως, ήταν νομότυπα.
- 150 Επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα, απαντώντας στις γραπτές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου, προσκόμισε απόσπασμα των δηλώσεων του ιδιοκτήτη του πρακτορείου ενώπιον του Landgericht Hamburg. Από το έγγραφο αυτό προκύπτει ότι ο ιδιοκτήτης, κατά τον χρόνο εκείνο, «ουδόλως γνώριζε την προέλευση και τη χρήση νοθευμένων και/ή πλαστών πιστοποιητικών γνησιότητας από τους εξαγωγείς βοδινού (...) Hilton» ή «την ύπαρξη υποψιών» σχετικά με πλαστογραφίες.

- 151 Έν όψει όλων των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η προσφεύγουσα λογικά δεν μπορούσε να εντοπίσει τις εν λόγω πλαστογραφίες, δεδομένου ότι ο έλεγχος αυτός δεν περιλαμβανόταν στις δυνατότητές της.
- 152 Όσον αφορά τον τρόπο πληρωμής που επικαλέστηκε η Επιτροπή προκειμένου να αποδείξει την κακοπιστία της προσφεύγουσας, από τους ισχυρισμούς του ιδιοκτήτη του πρακτορείου ενώπιον του Landgericht Hambourg προκύπτει ότι η προσφεύγουσα προέβιαινε στις μεταφορές των χρηματικών ποσών, αφού το πρακτορείο τής επιβεβαίωινε με τηλεομοιοτυπία ότι είχε λάβει όλα τα έγγραφα για τη νομότυπη αποστολή.
- 153 Εξάλλου, η προσφεύγουσα απέδειξε ότι οι μεταφορές χρηματικών ποσών από το λογαριασμό της σε λογαριασμούς στις Κάτω Χώρες δεν αποτελούσαν εξαίρεση. Επισήμανε, χωρίς η Επιτροπή να την αντικρούσει επί του σημείου αυτού, ότι είναι σύνηθες στο διεθνές εμπόριο το να ζητεί ο εξαγωγέας τρίτης χώρας να πραγματοποιούνται οι πληρωμές σε λογαριασμούς στις Κάτω Χώρες, στην Ελβετία ή στις Ηνωμένες Πολιτείες.
- 154 Τέλος, επιβάλλονται δύο διαπιστώσεις όσον αφορά τις τιμές που κατέβαλλε η προσφεύγουσα για το επίδικο κρέας.
- 155 Πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι, λόγω της μη καταβολής εισφορών κατά την εισαγωγή στο πλαίσιο της ποσοστώσεως Hilton, οι τιμές που καταβάλλονταν για το βόειο κρέας Hilton ήσαν υψηλότερες από τις τιμές του βοείου κρέατος που επωλείτο χωρίς πιστοποιητικό γνησιότητας. Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε, χωρίς η Επιτροπή να την αντικρούσει, ότι η διαφορά τιμής μεταξύ των δύο ειδών κρέατος αντιστοιχούσε περίπου στις εισφορές που καταβάλλονταν κατά την εισαγωγή βοείου κρέατος το οποίο δεν ήταν ποιότητας Hilton.

- 156 Δεύτερον, η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε ούτε τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας ότι οι τιμές που καταβάλλονταν για το βόειο κρέας που εισαγόταν με πιστοποιητικά γνησιότητας, ως προς τα οποία αποδείχθηκε εκ των υστέρων ότι ήταν πλαστογραφημένα, ήταν περίπου το ίδιο υψηλές με τις καταβαλλόμενες για το βόειο κρέας Hilton που συνοδευόταν από έγκυρα πιστοποιητικά.
- 157 Πρέπει να γίνει δεκτό ότι από τις τελευταίες αυτές διαπιστώσεις αποδεικνύεται η καλή πίστη της προσφεύγουσας κατά τις επίδικες εισαγωγές.
- 158 Μολονότι είναι αληθές ότι μια αρχική κατανομή των ποσοστώσεων μεταξύ των σφαγείων της Αργεντινής είχε δημοσιευθεί στην Αργεντινή, ωστόσο, το σύστημα κατανομής της ποσοστώσεως Hilton δεν ήταν διαφανές για τους τρίτους. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη συνθετική έκθεση, υπήρχε «αγορά ποσοστώσεων», στην οποία τα διάφορα σφαγεία ήταν σε θέση να αγοράζουν μη χρησιμοποιηθείσες ποσοστώσεις, πράγμα που δέχθηκε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Επομένως, δεν αποδείχθηκε ότι η προσφεύγουσα είχε τη δυνατότητα να γνωρίζει επακριβώς τις ποσοστώσεις που είχαν χορηγηθεί στους αντισυμβαλλομένους της.
- 159 Δεδομένου ότι ο τρόπος κατά τον οποίο η προσφεύγουσα συνήψε τις συμβάσεις αγοραπωλησίας και πραγματοποίησε τις επίδικες εισαγωγές ήταν σύμφωνος με τη συνήθη εμπορική πρακτική, στην Επιτροπή εναπέκειτο να αποδείξει την ύπαρξη πρόδηλης αμέλειας εκ μέρους της.
- 160 Η Επιτροπή όμως ουδόλως επιχείρησε να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία συναφώς. Συγκεκριμένα, απαντώντας σε ερώτημα που της έθεσε το Πρωτοδικείο επί του ζητήματος αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, περιορίστηκε να επαναλάβει τους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι δηλαδή η προσφεύγουσα δεν επέδειξε όλη την αναγκαία επιμέλεια, παραλείποντας να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα έναντι των αντισυμβαλλομένων και των διαμεσολαβητών της στην Αργεντινή και μη ελέγχοντας άμεσα την κυκλοφορία των πιστοποιητικών γνησιότητας τα οποία της χορηγούνταν.

- 161 Εν όψει όλων των ανωτέρω, πρέπει να θεωρηθεί ότι η συμπεριφορά της προσφεύγουσας δεν συνιστά πρόδηλη αμέλεια υπό την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

— Επί της υπάρξεως ειδικής περιπτώσεως

- 162 Κατά τη σχετική κανονιστική ρύθμιση και σύμφωνα με παγία νομολογία, η προσκόμιση, έστω και με καλή πίστη, για τη χορήγηση προτιμησιακής δασμολογικής μεταχειρίσεως για εμπορεύματα που διασαφήθηκαν για να τεθούν σε ελεύθερη κυκλοφορία, εγγράφων τα οποία εκ των υστέρων αποδείχθηκε ότι ήσαν πλαστογραφημένα δεν συνιστά αφ' εαυτής ειδική περίπτωση δικαιολογούσα τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών (άρθρα 4, σημείο 2, στοιχείο γ', του κανονισμού 3799/86, και 904, στοιχείο γ', του κανονισμού 2454/93· προ-παρατεθείσες αποφάσεις Van Gend & Loos και Expeditiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής, σκέψη 16, Acampora, σκέψη 8, και Pascoal & Filhos, σκέψεις 57 έως 60).

- 163 Ωστόσο, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται μόνον ότι κατά τις επίδικες εισαγωγές υπέβαλε καλόπιστα πλαστογραφημένα έγγραφα. Στηρίζει την αίτησή της περί διαγραφής κυρίως στις σοβαρές παραβάσεις που προσάπτει στην Επιτροπή και στις αρχές της Αργεντινής κατά την εποπτεία της εφαρμογής της ποσοστώσεως Hillon, παραβάσεις οι οποίες, κατ' αυτήν, διευκόλυναν τις πλαστογραφίες.

- 164 Συνεπώς, οι ανωτέρω διατάξεις δεν εμποδίζουν, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της Επιτροπής, την έγκριση της διαγραφής των εισαγωγικών δασμών.

- 165 Δυνάμει του άρθρου 155 της Συνθήκης και της αρχής της χρηστής διοικήσεως, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να διασφαλίζει την ορθή εφαρμογή της ποσοστώσεως Hilton και να μεριμνά για τη μη υπέρβασή της (βλ., στο πνεύμα αυτό, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 1987, 175/84, Krohn κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 97, σκέψη 15).
- 166 Αυτή η υποχρέωση ελέγχου απορρέει και από τους εκτελεστικούς κανονισμούς. Συγκεκριμένα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, και των δύο αυτών κανονισμών όριζε τα εξής: «Τα κράτη μέλη ανακοινώνουν στην Επιτροπή για κάθε περίοδο 10 ημερών, το αργότερο 15 ημέρες μετά την αναφερόμενη περίοδο, τις ποσότητες των προϊόντων που τέθηκαν σε ελεύθερη κυκλοφορία, τα οποία προβλέπονται στο άρθρο 1, κατανομημένα κατά χώρα καταγωγής και κατά κωδικό της Συνδυασμένης Ονοματολογίας». Η επιταγή αυτή δεν θα είχε νόημα αν δεν συνοδευόταν από την υποχρέωση της Επιτροπής να ελέγχει την ορθή εφαρμογή της ποσοστώσεως.
- 167 Εξάλλου, από την έκθεση του 1993 προκύπτει ότι οι αρχές της Αργεντινής απέστειλαν στην Επιτροπή, κατά το μάλλον ή ήττον τακτικά, τις καταστάσεις των πιστοποιητικών γνησιότητας που είχαν χορηγηθεί κατά το χρονικό διάστημα των 10 ημερών πριν από την αποστολή τους, στις οποίες αναγράφονταν, μεταξύ άλλων, το όνομα του Αργεντινού εξαγωγέα και του παραλήπτη εντός της Κοινότητας καθώς και το μεικτό και καθαρό βάρος. Οι αρχές της Αργεντινής διαβίβαζαν επίσης στην Επιτροπή τα ονόματα και τα δείγματα υπογραφών των Αργεντινών δημοσίων υπαλλήλων που ήσαν εξουσιοδοτημένοι να υπογράφουν τα πιστοποιητικά γνησιότητας.
- 168 Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι μόνον η Επιτροπή διέθετε — ή ήταν σε θέση να ζητήσει — τα αναγκαία στοιχεία για την πραγματοποίηση ενός αποτελεσματικού ελέγχου της χρήσεως της ποσοστώσεως Hilton. Υπό τις συνθήκες αυτές, η μέριμνα για την ορθή εφαρμογή της ποσοστώσεως ήταν ακόμα περισσότερο επιβεβλημένη.
- 169 Από τη δικογραφία και από την ενώπιον του Πρωτοδικείου συζήτηση της υποθέσεως προκύπτει ότι μπορούν να διαπιστωθούν σοβαρές παραλείψεις της Επιτροπής όσον αφορά τον έλεγχο της εφαρμογής της ποσοστώσεως Hilton κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα.

- 170 Πρώτον, όσον αφορά τα έτη 1991 και 1992, η Επιτροπή δεν έλεγχε προσηκόντως και κατά τακτά χρονικά διαστήματα τα στοιχεία που της γνωστοποιούσαν οι αρχές της Αργεντινής, όσον αφορά τον όγκο των υπαγομένων στην ποσόστωση εξαγωγών και τα χορηγούμενα πιστοποιητικά γνησιότητας, και μάλιστα σε συσχετισμό με τα ανάλογα στοιχεία που της απέστελλαν τα κράτη μέλη.
- 171 Έστω και αν υποθεθεί ότι ο έλεγχος αυτός δεν ήταν δυνατός, καθόσον οι καταστάσεις των κρατών μελών δεν ανέγραφαν τους αριθμούς των εν λόγω πιστοποιητικών γνησιότητας, η Επιτροπή όφειλε να ζητήσει από τα κράτη μέλη να της τους γνωστοποιήσουν. Εξάλλου, απαντώντας σε ερώτηση του Πρωτοδικείου, η Επιτροπή αναγνώρισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι η ύπαρξη της απάτης μπορούσε πιθανώς να έχει ανακαλυφθεί πολύ νωρίτερα, αν προέβαινε τακτικά σε σύγκριση των στοιχείων που αφορούσαν τις εισαγωγές.
- 172 Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή έλεγχε τις εισαγωγές κατά προσέγγιση και ελλιπώς.
- 173 Έτσι, η Επιτροπή συνόμιζε τα στοιχεία που της γνωστοποιούνταν σε καταστάσεις που καταρτίζονταν μόλις στην αρχή του επομένου έτους, άρα τότε μόνον μπορούσαν να διαπιστωθούν οι ποσοτικές διαφορές και, ενδεχομένως, οι υπερβάσεις. Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση, κατά τη διάρκεια δεδομένου έτους, να πληροφορεί τα κράτη μέλη για την ενδεχόμενη εξάντληση της ποσοστώσεως του έτους αυτού.
- 174 Εξάλλου, επρόκειτο μόνο περί χειρογράφων καταστάσεων. Αν όμως η Επιτροπή είχε επεξεργαστεί ηλεκτρονικώς τα παρασχεθέντα στοιχεία, θα μπορούσε να πραγματοποιήσει πολύ αποτελεσματικότερο έλεγχο. Επιπλέον, θα μπορούσε, χωρίς ιδιαίτερες δυσκολίες να επιλύσει τα προβλήματα που συνδέονταν με το ότι η αναγραφή στα πιστοποιητικά γνησιότητας του κράτους μέλους προς το οποίο επρόκειτο να γίνει εξαγωγή δεν ήταν δεσμευτική, οπότε η εξαγωγή μπορούσε να γίνει προς άλλο κράτος μέλος από το αναγραφόμενο στο πιστοποιητικό.

- 175 Δεύτερον, η Επιτροπή παρέλειψε, όπως διαπίστωσε ήδη ανωτέρω το Πρωτοδικείο στη σκέψη 146, να διαβιβάσει στα κράτη μέλη τα δείγματα των υπογραφών των Αργεντινών δημοσίων υπαλλήλων, οι οποίοι ήσαν εξουσιοδοτημένοι να υπογράφουν τα πιστοποιητικά γνησιότητας, ή να τα δημοσιεύσει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Επομένως, οι εθνικές αρχές στερήθηκαν ένα ενδεχομένως αποτελεσματικό μέσο για τον έγκαιρο εντοπισμό των πλαστογραφιών. Από τη δικογραφία προκύπτει ότι η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε, κατά τη σύσκεψη της ομάδας εμπειρογνομόνων της 2ας Οκτωβρίου 1995, ότι η παράλειψη αυτή συνιστούσε σφάλμα της.
- 176 Τρίτον, η Επιτροπή παρέλειψε να αντιδράσει κατόπιν των διαπιστώσεων περί υπερβάσεων της ποσοτώσεως Hilton.
- 177 Συναφώς, από τη συνθετική έκθεση προκύπτει ότι, κατόπιν της έρευνας που διεξήχθη στην Αργεντινή το 1993, διαπιστώθηκε ότι πλέον των 460 πιστοποιητικών γνησιότητας που είχαν υποβληθεί το 1991 και το 1992 ήσαν πλαστογραφημένα. Κατά συνέπεια, κατά τη διάρκεια των δύο αυτών ετών, 4 500 τόνοι βοείου κρέατος εισήλθαν στην Κοινότητα με πλαστά πιστοποιητικά, οι δε μη εισπραχθείσες εισφορές για τις ποσότητες αυτές ανέρχονταν σε 18 εκατομμύρια ECU περίπου.
- 178 Δεν αμφισβητείται όμως ότι, ήδη από το 1989, η Επιτροπή είχε λάβει γνώση υπερβάσεων παρομοίου μεγέθους. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι, μόνον κατά το έτος αυτό, υπήρξε υπέρβαση της ποσοτώσεως Hilton άνω των 3 000 τόννων.
- 179 Η έλλειψη αντιδράσεως, κατόπιν της διαπιστώσεως αυτής, συνιστά σοβαρή παράβαση εκ μέρους του κοινοτικού οργάνου. Οι παρατυπίες που διαπιστώθηκαν έπρεπε να επιστήσουν την προσοχή της στην ανάγκη να προβεί σε διεξοδικότερους ελέγχους. Συνεπώς, ήδη από την εποχή εκείνη, η Επιτροπή όφειλε να ερευνήσει για να διαπιστώσει τις ακριβείς αιτίες των υπερβάσεων.

180 Αν η Επιτροπή είχε λάβει εγκαίρως αποτελεσματικότερα μέτρα ελέγχου για να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που συνδέονταν με τις υπερβάσεις της ποσοστώσεως οι οποίες διαπιστώθηκαν το 1989, οι πλαστογραφίες κατά τη διάρκεια των ετών 1991 και 1992 δεν θα είχαν λάβει κατά πάσα πιθανότητα την έκταση που διαπιστώθηκε στη συνέχεια, δηλαδή δεν θα είχαν ανέλθει στο 10 % περίπου του όγκου της ποσοστώσεως Hilton. Στην περίπτωση αυτή οι ζημιές των επιχειρηματιών θα μπορούσαν βεβαίως να περιοριστούν, πράγμα το οποίο εξάλλου ομολόγησε η Επιτροπή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

181 Σε τελική ανάλυση, η Επιτροπή δεν έλαβε μέτρα για τη βελτίωση και την ενίσχυση του συστήματος ελέγχου της εφαρμογής της ποσοστώσεως Hilton παρά μόνο όταν θέσπισε, κατόπιν της έρευνας που διεξήγαγε το 1993, τον κανονισμό (ΕΚ) 212/94, της 31ης Ιανουαρίου 1994, περί θεσπίσεως των λεπτομερειών εφαρμογής των καθεστώτων εισαγωγής που προβλέπονται από τους κανονισμούς του Συμβουλίου (ΕΚ) 129/94 και (ΕΚ) 131/94 για το βόειο κρέας εκλεκτής ποιότητας και το κατεψυγμένο κρέας βουβάλου (ΕΕ L 27, σ. 38).

182 Έκτοτε, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του τελευταίου αυτού κανονισμού, ο οργανισμός που χορηγεί τα πιστοποιητικά γνησιότητας στην Αργεντινή πρέπει να αναλαμβάνει να ανακοινώνει στην Επιτροπή, μία φορά την εβδομάδα, κάθε χρήσιμη πληροφορία για να επιτραπεί η επαλήθευση των στοιχείων που εμφανίζονται στα πιστοποιητικά γνησιότητας. Επιπλέον, κατ' εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ', του ίδιου κανονισμού, οι αρμόδιες αρχές για τη διαχείριση της οργανώσεως των αγορών εντός των κρατών μελών μπορούν να εκδίδουν άδεια εισαγωγής μόνο μετά από επαλήθευση της αντιστοιχίας μεταξύ όλων των στοιχείων που αναγράφονται στο πιστοποιητικό γνησιότητας και των στοιχείων που έχει λάβει η Επιτροπή μέσω των σχετικών εβδομαδιαίων ανακοινώσεων. Συνεπώς, οι νέοι αυτοί κανόνες επιτρέπουν την κατά τακτά χρονικά διαστήματα σύγκριση μεταξύ των διασαφήσεων εισαγωγής και των διασαφήσεων εξαγωγής.

183 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση η Επιτροπή δέχθηκε ότι, αν οι νέοι αυτοί κανόνες είχαν τεθεί σε ισχύ κατόπιν της διαπιστώσεως των υπερβάσεων του 1989, θα είχαν καταστήσει δυνατή την αποφυγή ή, τουλάχιστον, τον περιορισμό της υπερβάσεως των ποσοστώσεων το 1991 και το 1992.

- 184 Έτσι, η παράλειψη της έγκαιρης θεσπίσεως ενός συστήματος αποτελεσματικού ελέγχου και οι άλλες παραβάσεις που επισημάνθηκαν, όσον αφορά την εποπτεία της ποσοστώσεως Hilton κατά τα έτη 1991 και 1992, δημιούργησαν συνθήκες επιτρέπουσες τη συνέχιση των πλαστογραφιών, οι οποίες έλαβαν την έκταση που διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της παρούσας ένδικης διαφοράς.
- 185 Έχει ήδη επισημανθεί (βλ., ανωτέρω, σκέψη 155) ότι η τιμή του πωλούμενου με έγκυρο πιστοποιητικό γνησιότητας βοείου κρέατος Hilton στην αγορά ήταν συνήθως αισθητά υψηλότερη από την τιμή του πωλούμενου χωρίς το πιστοποιητικό αυτό κρέατος, η δε διαφορά της τιμής οφειλόταν στο ότι, για το βόειο κρέας που εισαγόταν εκτός της ποσοστώσεως Hilton, έπρεπε να καταβληθούν εισφορές της τάξεως των 10 DM ανά χιλιόγραμμα (βλ., ανωτέρω, σκέψη 11).
- 186 Διαπιστώθηκε επίσης ανωτέρω (στη σκέψη 156) ότι οι τιμές που κατέβαλλε η προσφεύγουσα για το εισαγόμενο με τα πλαστογραφημένα πιστοποιητικά γνησιότητας βόειο κρέας ήσαν περίπου οι ίδιες με τις ζητούμενες για το συνοδευόμενο από έγκυρα πιστοποιητικά βόειο κρέας Hilton.
- 187 Για τον λόγο αυτό, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, από οικονομικής απόψεως, λόγω της υψηλότερης τιμής αγοράς του βοείου κρέατος Hilton, έστω και εισαγομένου με πλαστογραφημένα πιστοποιητικά, είχε ήδη καταβάλει τιμή περιλαμβάνουσα, κατά προσέγγιση, την επίδικη εισφορά κατά την εισαγωγή, πράγμα το οποίο η Επιτροπή δεν αμφισβητεί.
- 188 Είναι αληθές ότι η εμπιστοσύνη του υποχρέου στο κύρος πιστοποιητικού γνησιότητας το οποίο, κατόπιν μεταγενεστέρου ελέγχου, αποδεικνύεται πλα-

στό δεν προστατεύεται συνήθως από το κοινοτικό δίκαιο, διότι το ενδεχόμενο αυτό εμπίπτει στον επιχειρηματικό κίνδυνο (προπαρατεθείσες αποφάσεις Van Gend & Loos και Expeditiebedrijf Wim Bosman κατά Επιτροπής, σκέψη 17, Acampora, σκέψη 8, Meccanarte, σκέψη 24, και Pascoak & Filhos, σκέψεις 59 και 60).

189 Εντούτοις, εν προκειμένω, οι πλαστογραφίες είχαν ως αποτέλεσμα μεγάλες υπερβάσεις της ποσοστώσεως Hilton για τον λόγο και μόνον ότι η Επιτροπή παρέβη, κατά τα έτη 1991 και 1992, το καθήκον εποπτείας και ελέγχου της εφαρμογής της ποσοστώσεως. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι πλαστογραφίες αυτές, οι οποίες εξάλλου ήσαν επαγγελματικού επιπέδου, υπερέβαιναν τον συνήθη εμπορικό κίνδυνο που πρέπει να φέρει η προσφεύγουσα, σύμφωνα με την παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη νομολογία.

190 Δεδομένου ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 έχει προορισμό να εφαρμόζεται όταν οι συνθήκες που χαρακτηρίζουν τη σχέση μεταξύ επιχειρηματία και διοικήσεως είναι τέτοιες ώστε είναι ανεπιεικές να υποχρεωθεί ο επιχειρηματίας αυτός να υποστεί ζημιά την οποία υπό κανονικές συνθήκες δεν θα υφίστατο (προπαρατεθείσα απόφαση Coopérative agricole d'approvisionnement des Avironns, σκέψη 22), πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν όψει όλων των ανωτέρω, οι περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως συνιστούν ειδική περίπτωση, υπό την έννοια της εν λόγω διατάξεως, και ότι δικαιολογούν τη διαγραφή των εισαγωγικών δασμών.

191 Συνεπώς, η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι οι παραβάσεις ως προς τον έλεγχο της εφαρμογής της ποσοστώσεως δεν μπορούσαν με κανένα τρόπο να αποτελούν ειδη ή περίπτωση.

192 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, όπως και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, είναι βάσιμος.

193 Επομένως, χωρίς να χρειάζεται να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του τετάρτου και πέμπτου λόγου ακυρώσεως, που αντλούνται, αντιστοίχως, από την παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και από την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλομένη απόφαση.

Επί των δικαστικών εξόδων

194 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

195 Το Ηνωμένο Βασίλειο, παρεμβαίνον, θα φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, κατ' εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) **Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 20ής Δεκεμβρίου 1995, η οποία έχει ως αποδέκτη την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και αφορά αίτημα διαγραφής εισαγωγικών δασμών.**
- 2) **Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) **Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

Saggio

Vesterdorf

Moura Ramos

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 19 Φεβρουαρίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio